

D 20694 E

GENEALOGICAL SOCIETY
OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST
OF LATTER DAY SAINTS

DE STER 7

Juli 1967 · 67e Jaargang

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Juli 1967 · Nr. 7 · 67e Jaargang

INHOUD

Het Tempelplein. Door President David O. McKay	181
De Tabernakel. Door Eleanor Knowles	182
Het bouwen van de tabernakel. Door Stewart L. Grow	184
Het tabernakelorgel. Door Jay M. Todd	186
Het tabernakelkoor. Door Mabel Jones Gabbott	191
Verstevig de brug tussen volwassen leiders en de jeugd. Van de presiderende Bisschop	194
Zusters Hulpvereniging	
Liefdediensten in de Zusters Hulpvereniging. Door Marion G. Romney	195
Zondagsschool	
Zangoefening	199
Avondmaalsteksten	199
Hoe kunnen wij van onze leerlingen "daders des woords" maken? Door Ernest Eberhard jr.	200
Genealogie	
Niemand staat alleen	202
Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	
Het vaste geloof van de leraar. Door Nathan Eldon Tanner	203
Voor de kinderen	
Kinderspelletjes van heinde en ver. Door Erma Reynolds	208
De Kerk leeft	210

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Assistent-redacteur:

A. D. Jongkees, Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615— t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-lsenburg, West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Op de omslag:

Men zegt dat Brigham Young een eierdop gebruikt heeft om de vorm van de voorgestelde tabernakel aanschouwelijk te maken. De Tabernakel zal in oktober a. s. 100 jaar zijn. Toen hem gezegd werd dat het bouwwerk zou instorten, nam hij volgens zeggen de lege dop en antwoordde met een vraag: Waarom stort deze dop dan niet in? Verscheidene mensen getuigen dat zij dit verhaal van Susa Young Gates gehoord hebben, dochter van de pioniersleider.

INSPIRERENDE BOODSCHAP

Niets ter wereld,
met inbegrip van talent, genie, en
onderwijs, kan doorzettingsvermogen
vervangen.

HET TEMPELPLEIN

DOOR PRESIDENT DAVID O. McKAY

Het Tempelplein is inderdaad het fysieke middelpunt van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hier komen toeristen en bezoekers om van onze gidsen de geschiedenis van de Kerk te horen en

haar bezienswaardigheden te bezichtigen. Hier komen leden om als eeuwig gezin verbonden te worden in heilige tempelverordeningen. Hier, in de bovenste vertrekken van de tempel, vergaderen dikwijls de Algemene Autoriteiten en ontvangen inspiratie en steun om de Kerk te leiden. Hier, in het Tabernakel, komen Algemene Autoriteiten en Heiligen tweemaal per jaar te zamen voor algemene conferenties.

Hier heeft het Tabernakelkoor sinds 1929 voor de radio-omroep gezongen en heeft het onze vergaderingen verrijkt en ons hart verblijd sedert de tijden der pioniers. Het Tabernakelkoor heeft door haar verdienste buitengewone erkenning verworven als een van de grote koren in de wereld. Het verdient de dankbaarheid van alle leden van de Kerk. Ik weet

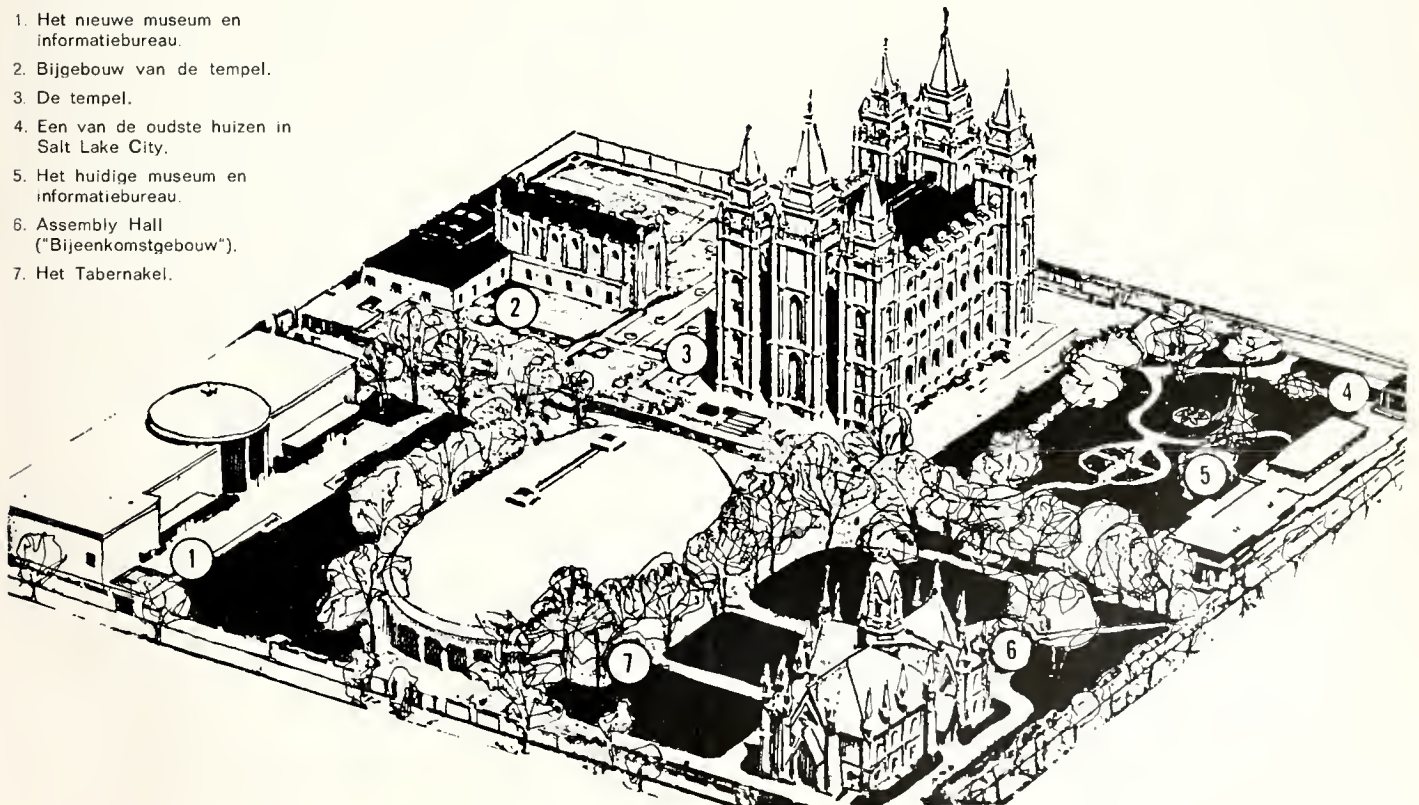
en, financieel, zoveel middelen ter beschikking stelt van haar diensten, als de leden van deze koorgroep. geen enkel ander koor in de wereld, dat zoveel tijd

Het Salt Lake Tabernakel is bijna honderd jaar in gebruik van de Kerk. Dit najaar zal het historisch gebouw zijn tweede eeuw van dienst ingaan.

Om de algemene conferentie in het Tabernakel bij te wonen, zoals wij dat ieder voorjaar en najaar doen, komen de Heiligen der Laatste Dagen per bus, trein, auto en vliegtuig. In de enorme menigte bevinden zich mannen en vrouwen die in lang vervlogen jaren naar de conferenties kwamen in voertuigen die door paarden en muilezels werden getrokken. In de dagen van mijn grootmoeder gebeurde het meer dan eens dat zijzelf en anderen 55 tot 80 km. naar het Tempelplein liepen, en "de hele weg door zongen"! Maar van welk vervoermiddel zij ook gebruik maakten, het belangrijkste is dat reeds een eeuwlang in het Tabernakel, en voordien in andere gebouwen van de Kerk, leden vanuit alle delen van de Kerk zijn gekomen om conferenties bij te wonen.

Ofschoon het laten vallen van een speld in verband is gebracht met het demonstreren van de

1. Het nieuwe museum en informatiebureau.
2. Bijgebouw van de tempel.
3. De tempel.
4. Een van de oudste huizen in Salt Lake City.
5. Het huidige museum en informatiebureau.
6. Assembly Hall ("Bijeenkomstgebouw").
7. Het Tabernakel.

akoestiek van het Tabernakel voor zolang ik het mij kan herinneren, was in de tijd dat ik jongste lid van de Twaalf was, krachtig spreken aan de orde van de dag. Wij moesten achter de kathedraal staan en letterlijk schreeuwen. Oudere leden van de Kerk zullen zich nog wel herinneren hoe jaren geleden, toen radio nog betrekkelijk nieuw was, sommige luidsprekers in het Tabernakel blijkbaar aangesloten waren op dezelfde schakelaars die gebruikt werden door het radiostation KSL, schakelaars die niet schenen te werken tenzij er een uitzending aan de gang was. Wanneer er een radiouitzending was, hoefden de aanwezigen in het Tabernakel zich niet in te spannen om ieder woord te verstaan. Nu worden reeds vele jaren zelfs onze fluisteringen door elektronische vingers opgenomen en letterlijk de wereld rond geworpen.

Tegenwoordig kunnen miljoenen het beeld van het Tabernakel, zijn muziek en zijn sprekers in hun eigen huiskamer ontvangen, door eenvoudigweg een televisietoestel aan te zetten dat juist is afgesteld. Op dezelfde wijze moet een mensenhart juist zijn afgesteld om het glorierijke herstelde Evangelie te ontvangen.

Iedere keer dat ik het Tempelplein letterlijk overvol Heiligen zie en weet dat er nog eens duizenden zijn die graag zouden willen komen, zou ik willen dat er een manier was waarop we plaats voor hen konden maken in het Tabernakel. Iedere keer dat ik het Tabernakel tot de laatste plaats toe bezet zie, hetgeen dikwijls voorkomt, is dit voor mij opnieuw een bevestiging van de kracht van de Kerk. Zoals u weet is het een feit, dat als men een bewegend lichaam heeft en men de snelheid ervan verhoogt, de voortstuwende kracht groot wordt. Als men gewicht toevoegt aan dat lichaam en de snelheid verhoogt, is de voortstuwende kracht nog groter. Dat is wat thans gebeurt in de Kerk: een groot "lichaam" van leden, dat zich voortbeweegt met een steeds toenemende snelheid zoals de Kerk nooit eerder gekend heeft. Er is niets dat het voortschrijden van de waarheid tegen kan houden, behalve onze eigen zwakheden of het falen in onze plicht.

Het Tabernakel — het Salt Lake Tabernakel — ik kan me niet herinneren er ooit aan gedacht te hebben als gewoon een gebouw van hout en steen zonder meer. In het huis van mijn ouders, in mijn eigen huiskamer en in de gezinnen van mijn kinderen is het Tabernakel altijd een dierbare vriend geweest. Ik sluit mij graag aan bij de leden van de Kerk en al onze vrienden over de gehele wereld om het Tabernakel ter gelegenheid van zijn honderdste verjaardag de voortzetting van zijn machtige zending op aarde toe te wensen.

DE TABERNAKEL

DOOR ELEANOR KNOWLES

Wat is de Salt Lake Tabernakel eigenlijk? Is het een zaal voor concerten of lezingen? Een receptiezaal? Een plaats voor godsdienstige bijeenkomsten? Een gemeenschapscentrum? De tabernakel, die door sommige schrijvers beschreven wordt als één van de architectonische wereldwonderen, is dit allemaal en nog meer. Er zijn maar weinig gebouwen door mensen gemaakt die zoveel gebruikt zijn en zo'n grote rol gespeeld hebben in een gemeenschap of kerk als dit gebouw. Vanaf de dag dat hij opengesteld is tot heden toe is de tabernakel het brandpunt geweest van gebeurtenissen van lokaal, nationaal en zelfs wel internationaal belang.

Het gebouw werd pas in 1875 ingewijd maar had toch al vanaf de dag, dat zijn deuren geopend werden in 1867 grote drommen Heiligen getrokken. Werd het in het eerst alleen gebruikt voor godsdienstoefeningen, waaronder de avondmaalsdiensten en conferenties; al spoedig werd het een gemeenschapscentrum.

Een van de unieke kenmerken van het gebouw, waardoor het zulke prachtige akoestische eigenschappen bezit en waardoor men overal, waar men ook zit, goed kan zien, is de enorme koepel. (Een schrijver in een landelijk tijdschrift zei dat het gebouw "je deed denken aan een trage veelpotige schildpad uit de oertijd, die tussen de kronkelpaden, langs de keurige bloembedden en de bomen die het glad gemaaid gras op het tempelplein accentueren, lag te slapen.)

Het gebouw is dagelijks in gebruik en in de wintermaanden ziet men elk half uur groepjes toeristen er in gaan of er uit komen en in de zomermaanden gebeurt dat zelfs om de twintig minuten. Elke dag behalve's zondags wonen honderden mensen omtrent het middaguur de orgelrecitals bij. Donderdagsavonds kan men de repetitie van het tabernakelkoor gaan beluisteren en's zondagsmorgens kan men dit koor op de radio horen.

Ongeveer twintig jaar lang heeft het Utah Symfonie Orkest in dit gebouw gespeeld en voor het seizoen 1966/67 stonden er zestien concerten op het programma, dat is dus zowat elke tien dagen een en daarbij kwamen dan nog de gewone repetities.

Bij de menigten die ieder jaar het gebouw bezoeken komen nog degenen die de algemene conferenties in april en oktober bezoeken evenals de conferenties van de hulporganisaties van de Kerk.

Reeds voor vele edele mannen en vrouwen zijn daar begrafenisdiensten gehouden, bijvoorbeeld voor Brigham Young door wiens vooruitziende blik dit gebouw tot stand kwam en die lang genoeg leefde om te zien wat voor belangrijk centrum het werd voor de Kerk en de gemeenschap.

Grote figuren op het gebied van de godsdienst hebben in de tabernakel gesproken, van generaal William Booth van het Leger des Heils tot de Eerwaarde John M. Reiner een bekende katholieke priester, waaronder ook Dr. Norman Vincent Peale, de bekende hedendaagse predikant.

Vele operasterren en musici van wereldfaam uit de laatste honderd jaar hebben Salt Lake City en de tabernakel in hun tournees opgenomen, zoals Nellie Melba, Lilli Pons, Rise Stevens, Lauritz Melchior, Padrewski, Fritz Kreisler, Vladimir Horowitz, Mischa Elman, Sergei Rachmaninoff, Jascha Heifetz, Van Cliburn.

Naast het Utah Symfonie Orkest heeft de tabernakel de meeste van 's werelds grootste orkesten als gast binnen zijn muren gehad zoals het New York Philharmonic, het Philadelphia Orchestra, de Cleveland Symphony, de Minneapolis Symphony en het Berlijns Philharmonisch Orkest.

De meeste presidenten en kandidaten voor het presidentschap van de Verenigde Staten in deze eeuw hebben van het spreekgestoelte van de tabernakel af gesproken.

Het drukst wordt wel het doopvont van de tabernakel gebruikt, dat op 3 februari 1890 is ingewijd.

Niet minder dan tien ringen verrichten hier hun doopplechtigheden, hetgeen neerkomt op twee ringen per werk-

dag, van maandag tot en met vrijdag. In de doopzaal (met air-conditioning) is plaats voor 110 personen. Bij iedere doopdienst worden tien tot twaalf mensen gedoopt en de laatste twee jaar zijn daar meer dan 5.000 dopelingen geweest.

Naast het tabernakelkoor hebben daar nog vele andere grote koren gezongen; de Salt Lake Oratorium-vereniging voert er elk jaar omstreeks Kerstmis de Messiah van Händel op en geeft er ook nog een concert met de Utah Symphony.

Gedurende de OOV-conferentie in juni hebben koren van meer dan duizend jongeren de toehoorders doen genieten en op de algemene conferentie en conferenties van andere hulporganisaties zijn daar koren opgetreden van zingende moeders, van Jeugdwerkkinderen, van de Brigham Young Universiteit, van godsdienstige instellingen en zelfs een Samoans koor uit de Oahu Ring in Hawaii.

Hoewel de tabernakel voor de Heiligen inderdaad een groot gemeenschaps- en cultureel centrum is geworden is en blijft het toch in de eerste plaats een huis van aanbidding. Vanaf zijn spreekgestoelte hebben profeten van God gesproken, die de leerstellingen van de Kerk uiteengezet hebben, de wereld tot bekering geroepen en de weg tot het eeuwige leven gewezen hebben.

STEWART L. GROW

HET BOUWEN VAN DE TABERNAKEL

De totstandkoming van de grote tabernakel vóór de conferentie in oktober 1867 veroorzaakte zowel bewondering als dankbaarheid — verwondering vanwege het succes van deze unieke en gedurfde onderneming en dankbaarheid omdat de Heiligen nu in het bezit gekomen waren van een vergaderzaal die groot genoeg was voor het houden van conferenties. Meer dan dertig jaar hadden zij hun conferenties in de open lucht moeten houden of in propvolle zalen.

Op de conferentie van april 1863 kondigde president Daniel Hammer Wells, tweede raadgever van Brigham Young en de ambtenaar die door de Kerk belast was met de publieke werken, het volgende aan: "Precies op deze plaats willen wij een tabernakel bouwen om de Heiligen op hun conferenties te gerieven . . . een tabernakel die plaats zal bieden aan 10.000 personen." (Journal of Discourses, Vol. 10, p.139.)

Zelfs de pioniers die toch wel gewend waren aan het ondernemen van grote dingen moeten wel even geduld hebben bij het horen van de afmetingen van de toekomstige tabernakel, de bouw waarvan ondernomen moest worden in een tijd dat er nog geen spoorweg door hun gebied liep en dat spijkers en bouten en al die dingen die voor zo'n bouwwerk nodig waren heel moeilijk te krijgen waren. President Wells liet echter in zijn toespraak geen plaats voor twijfel of aarzeling over; hij begon meteen de stad in wijken te verdelen voor het leveren van materiaal en mankracht. Achtereenvolgens ondersteunden President Heber C. Kimball, Ouderling Orson Hyde en President Brigham Young in hun toespraken de bouw van een tabernakel.

Er werd snel gehandeld. Op 18 april kwam opzichter Jesse W. Fox bij de tempel aan om toezicht te houden op het leggen van de funderingen voor de tabernakel. Op 3 juni waren de funderingen zo ongeveer klaar.

Hoewel het werk in 1863 energiek aangepakt werd, kwam men toch niet veel verder dan het leggen van de fundamente en het aanbrengen van enkele uit de rotsen gehouwen pijlers of zuilen ter ondersteuning van het dak.

De hoeksteen werd gelegd op 28 juli 1864 maar het werk vorderde langzaam en bleef beperkt tot het aanbrengen van de pijlers. Er worden geen verdere vorderingen gemeld tot 1 september 1865, toen Henry Grow het opzicht overnam en hij met een kleine groep begon aan de dakconstructie.

Voordat hij lid was van de Kerk was Henry Grow een bruggebouwer geweest in Pennsylvanië. Toen hij lid werd van de kerk en naar het westen verhuisde verkreeg hij het recht om wat hij noemde het "Remington Patent voor traliebruggen" te gebruiken. Hij gebruikte dit patent met veel succes bij het bouwen van bruggen over de rivieren de Weber en de Jordan (in Amerika) en om deze reden vroeg Brigham Young hem om het dak van de tabernakel volgens datzelfde principe van latwerk te bouwen.

Het ontwerp en de constructie van de bogen waren de moeilijkste opgaven voor het bouwen van de tabernakel. Zij moesten een breedte van 132 voet (dit is ongeveer 40 m.) overspannen zonder pilaren om ze te steunen. Zij moesten praktisch zonder spijkers, bouten of stalen klampen geconstrueerd worden. Het ontwerp dat uiteindelijk toegepast werd bestond hieruit dat men de balken zo'n vorm gaf dat ze precies pasten in de ronding van het dak en in het latwerkprincipe van het Remingtonpatent. De planken werden door een vernuftige uitvinding aan elkaar verbonden. Op de kruispunten werd een gat door en door geboord en daar doorheen werd een ronde houten pin gestoken en wel zo dat er aan iedere kant ongeveer 8 cm. uitstak. Deze uiteinden van de pinnen werden dan gespleten en in ieder van de gespleten uiteinden werd dan met kracht een wigvormig stuk hout gedreven. Deze techniek had hetzelfde effect alsof de balken vast aan elkaar geklonken waren.

Als de balken barstten werden zij versterkt door er een reep nat, ongeloooid leer omheen te binden. Ongeloooid leer krimpt bij het drogen en zo werden de zwakke plekken doeltreffend versterkt. (Het gebouw wordt op gezette tijden geïnspecteerd en de leren stroken zijn nog in prima conditie.) Door toepassing van al deze vernuftige uitvindingen was het mogelijk de hoge dakspanten zonder spijkers en met slechts enkele bouten te construeren. De middelste bogen werden het eerst op hun plaats ge-

bracht; kort nadat zij stevig vastgebonden waren begon men met het afdekken van dat gedeelte van de tabernakel. Op 21 juni 1866 kon de Deseret News melden dat "het dak van de nieuwe tabernakel in de felle gloed van de zon begon te glinsteren". Nadat de middelste bogen op hun plaats waren, gelastte President Brigham Young om nu eerst de westkant af te maken, daar hij besloten had om daar het orgel te laten bouwen.

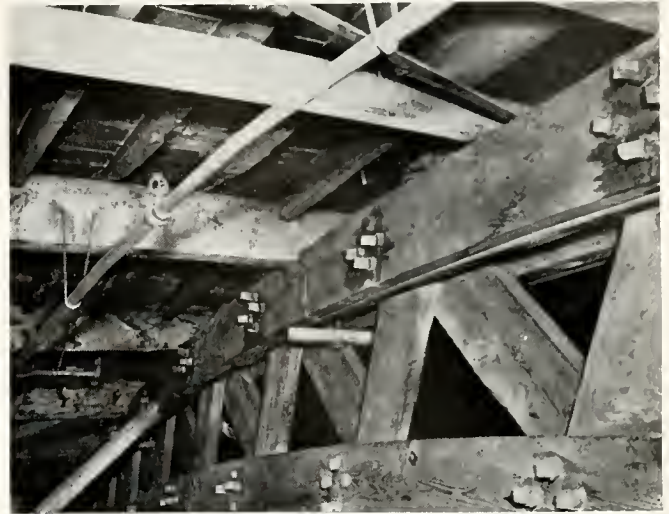
Op de conferentie in april 1867 leek het wel mogelijk om de tabernakel vóór de conferentie in oktober van dat jaar klaar te krijgen. Nu dit mogelijk scheen werd de voltooiing van de bouw van de tabernakel een geliefkoosd onderwerp voor toespraken op conferenties. President Young spoorde de "mannen die in het bezit waren van een zaagmolen" aan om "het timmerhout te leveren" en timmerlieden en meubelmakers spoorde hij aan om te komen helpen, opdat de tabernakel op tijd klaar zou komen voor de conferentie in oktober 1867. Op diezelfde conferentie werd Truman O. Angell opnieuw benoemd tot Kerkarchitect. Broeder Angell had die positie vroeger ook bekleed, maar hij had moeten bedanken om gezondheidsredenen. Nu echter ging het weer iets beter met hem en onmiddellijk na zijn benoeming schonk hij weer zijn volle aandacht aan het ontwerp voor het interieur van de tabernakel.

De krachtige oproep van President Brigham Young om materiaal en werkkrachten op de conferentie in april had enorm succes. Men ging nu met zulke grote stappen vooruit dat de kranten voortdurend belangrijke artikelen publiceerden over de voortgang van het werk aan de tabernakel.

Op 3 oktober meldde de "Telegraph" dat "alle steigers zonder ongelukken weer gesloopt waren." Dit betekende echter heel wat meer dan dat een gevaarlijk project zonder ongelukken afgelopen was, want er waren gedurende de bouw heel wat critici geweest die er hun

Repen leer versterken de zwakke plekken in de balken.

Het latwerk van het dak van de tabernakel. De planken worden bij elkaar gehouden door houten pinnen.

twijfel over uitgesproken hadden of het dak het wel zou houden als de stutten weggehaald werden. Zo'n twijfel scheen ook wel gerechtvaardigd want het hoge dak werd gebouwd zonder verdere steunpunten, naar een ontwerp dat z'n deugdelijkheid nog niet bewezen had en dat wel een unieke architectonische schepping mocht heten. Uitdrukkingen als "Het zal naar beneden komen en ons allemaal doden" hadden Henry Grow menigmaal angst bezorgd. Maar de juristheid van zijn geniale blik alsmede die van Brigham Young werd bewezen — het dak hield het! Al honderd jaar heeft het nu de stormen getrotseerd en het is het prototype geworden voor menige moderne constructie.

Nu de afbouw van het dak zo'n groot succes geworden was, begon men direct aan het klaarmaken van het interieur volgens het ontwerp van Truman O. Angell. In zijn interessante dagboek beschrijft hij de gebeurtenissen met tal van details. Hij schrijft over zijn voortdurende contacten met President Brigham Young voor het uitwerken van de details van het interieur.

De spanning van de grote wedloop om de tabernakel voor de conferentie in oktober klaar te krijgen werd tot een climax gebracht door een uitstekend artikel in de "Salt Lake Telegraph" van 6 oktober 1867. Hier volgen enige passages daaruit:

"Broeder Henry Grow, de ontwerper en bouwer van de tabernakel heeft ons de volgende bijzonderheden verteld:

"De vorm van het gebouw was het ontwerp van President Young die graag wilde dat het principe van traliewerk toegepast zou worden bij dit grote bouwwerk.

"Het werk is van begin tot eind van dichtbij door President Young gadeslagen die hier evenals bij andere dingen van openbaar belang in en te midden van alle dingen was en allen die eraan meewerkten door zijn vertrouwen moed gaf.

"Het is een groot bouwwerk waar de Heiligen trots op kunnen zijn en wij vertolken slechts de gevoelens van iedere rechtgeaarde Heilige als wij President Young een lang leven toewensen opdat hij Israël lange tijd kan leiden en voorgaan in het streven om de wensen en doeleinden van de Allerhoogste te bereiken."

Toen de tabernakel voor het eerste gebruikt werd was er geen galerij in het gebouw en de ononderbroken uitgestrektheid van de grote gewelfde koepel moet indrukwekkend geweest zijn. De galerij die in 1870 gemaakt werd, was op drie punten een aanwinst: er kwamen veel meer zitplaatsen, de schoonheid van het interieur werd erdoor verhoogd en de akoestiek werd er sterk door verbeterd. In feite was de akoestiek waar de tabernakel nu zo beroemd om is, vóór het aanbrengen van de galerij niet zo goed door de enorme nagalm.

Zo was de tabernakel dus klaar voor zijn eerste conferentie. In de eeuw die volgde is hij een groot godsdienstig en cultureel centrum geworden voor de Heiligen der Laatste Dagen en hun vrienden. De liefde en het werk, het intellect en de inspiratie, het genie en de kracht die de bouwers van de tabernakel aan dat merkwaardige gebouw hebben besteed om het in 1867 klaar te krijgen, verdient nu in 1967 nog immer onze bewondering en waardering.

Het Tabernakelorgel

JAY M. TODD

HET TABERNAKEL- ORGEL

Miljoenen hebben grote waardering voor de zeldzame en zielverheffende klanken van dit angewone instrument dat de Heiligen der Laatste Dagen een eeuw lang verenigd heeft.

Zij prijzen het niet alleen om zijn grootte, hoewel zijn 10.814 pijpen het een van de grootste orgels ter wereld maken, doch zij prijzen het orgel om zijn vermogen om hart en gemoed van de mens te ontroeren.

Miljoenen mensen stromen door het Tempelplein, zeten zich neer op de eeuwenoude banken — waarvan het publiek niet beseft dat ze bijdragen tot het timbre en de rijke klank van het orgel — en beluisteren in verrukking de dagelijkse concerten.

De luisteraars realiseren zich nauwelijks dat dit slechts een paar van de miljarden klanken zijn die het orgel in staat is voort te brengen.

Volgens orgeltechnici is het zo dat: "Als een jongen het Tabernakelorgel begon te bespelen op zijn vierde jaar en acht uur per dag speelde, en daarbij ieder kwar-

tier van combinatie veranderde, totdat hij 94 jaar oud was, hij nog niet alle zinvolle combinaties zou hebben uitgeput."

Dit is een van de simpele maar belangrijke redenen waarom Tabernakelorganisten iedere dag weer tijd moeten vinden om te zoeken naar nieuwe, stimulerende muziek die de ziel vervult. Iemand zou zijn hele leven naar het orgel kunnen luisteren en toch nog nieuwe verrassende klanken horen die net door de organist zijn ontdekt.

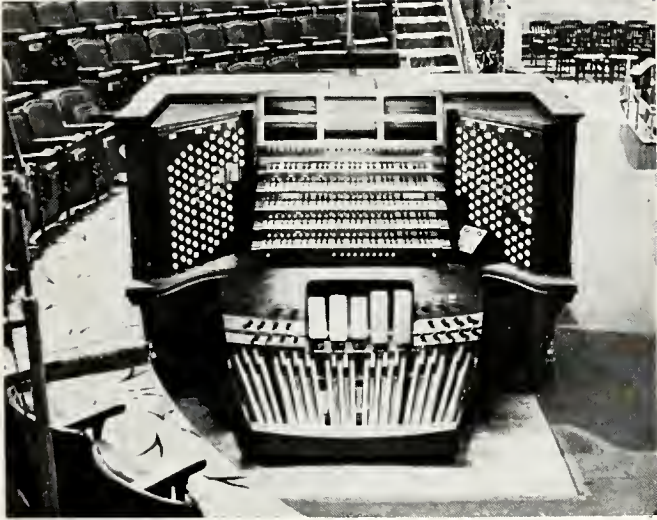
Wat 's werelds leidende organisten zeggen over het orgel — hierbij de even beroemde als begaafde mannen die het dagelijks bespelen buiten beschouwing latend — luidt als volgt:

"Het instrument is glorieus. Het is absoluut magnifiek." — Marcel Dupré, de Franse meester die de grootste orgelleraar en organist is genoemd.

"Dit orgel is meer dan een orkest. Het is het meest grandioze instrument dat er te vinden is." — Virgil Fox, organist, bekend door zijn grammofoonplaten.

"Er is niets dat ik hier niet op kan spelen." — Lois Miller, organiste van Atlantic City's orgel (33.000 pijpen), die eerst had gezegd dat zij slechts 15 minuten tijd had tussen twee vliegvlagen, maar twee uur lang bleef om het orgel te bespelen.

Een van 's werelds leidende organisten, Wilma Jensen, bespeelde het orgel tien minuten, wendde zich vervolgens tot haar gastheer en zei: "Zou ik hier misschien mogen solliciteren naar de functie van organiste?"

De speeltafel van het Tabernakelorgel

"Er zijn vijf factoren beslissend voor de grootheid van een orgel," zegt orgeltechnicus Wayne Devereaux, zelf een begaafd organist; "ten eerste, de kwaliteit van de orgeldelen en hun constructie; ten tweede, de intonatie van de pijpen zelf, of de hoogte van de opsnode van het bovenlabium, de wijze waarop de kernsteken zijn gekerfd en de baard is gevormd en geplaatst; ten derde, de verscheidenheid en samengesteldheid van de registers die de ontelbare klankcombinaties verschaffen; ten vierde, de resonantie en de akoestische kwaliteit van het gebouw waarin het orgel is gehuisvest, en ten vijfde, een bekwaam organist om het instrument te bespelen."

Maar het orgel is niet altijd geweest zoals het nu is. Het is ontzaglijk veranderd — talrijke malen — sinds de bouwer ervan, Joseph Harris Ridges, zich toeleegde op de taak een eerste ontwerp te maken van dit prachtige instrument.

Het zou een boek vergen om zijn leven, dat zo rijk aan wonderbaarlijke hulp en interessante gebeurtenissen was, volledig weer te geven.

Geboren in 1827, in een buitenwijk van Southampon, Engeland, besloot Joseph Ridges reeds op jeugdige leeftijd alles te leren over de orgels die gemaakt werden door een firma aan de overkant van zijn ouderlijk huis. Zijn intensieve belangstelling voor het ontwerpen, bewerken en vervaardigen van de ingewikkelde delen en de wiskundige berekeningen voor het tot stand brengen van de juiste mensurentabel, maakte hem al spoedig bijna tot een lastpost op de fabriek.

In gezelschap van een oudere vriend die op de fabriek werkte bleef Joseph vaak over, soms zelfs de hele nacht, om de verschillende orgels te bespelen en te onderzoeken.

Vele malen liep hij kilometers ver naar een afgelegen kerk om met de organist over zijn instrument te spreken. Meer dan eens gebeurde het dat hij tijdens het onderzoek van een orgel bemerkte dat hij in de kerk opgesloten was.

Maar toen Joseph Ridges 23 jaar oud was, werd zijn belangstelling voor orgels verdrongen door een "hevige aanval van goudkoorts", en hij scheepte zich in naar Sydney, Australië, om zijn fortuin te zoeken. In plaats van een fortuin te vinden vond hij echter een geestelijke schatkamer in de vriendschap van een jonge Mormoonse bekeerling, Luke Syphus. Samen trokken Ridges en Syphus 550 kilometer de wildernis in, waar Ridges besloot zich bij de Kerk aan te sluiten, nadat zijn vrouw Adelaide van haar ziekte was genezen door een zegen van het priesterschap bediend door broeder Syphus.

Joseph en zijn vrouw keerden terug naar Sydney. Overdag werkte hij als schrijver en 's nachts bouwde hij aan een van de eerste orgels van Australië, dat bij de voltooiing zeer de aandacht trok. Een van de bezoekers was Elder Augustus Farnham, presiderend ouderling voor de Kerk in Australië, die zich gedrongen voelde Joseph Ridges te verzoeken het instrument aan de Kerk te schenken. Ridges stemde toe, en in 1855 bracht een schip hem en het orgel over de Stille Oceaan naar San

Hoofdorganist Alexander Schreiner

Pedro in Californië, van waar de tocht per muilezelkaraavaan werd voortgezet naar Salt Lake City. (Deze episode is onlangs in Amerika het onderwerp geweest van het televisieprogramma "Een orgel voor Broeder Brigham.") Het orgel werd opgezet achterin het eerste tabernakel, een gebouw opgetrokken uit bakstenen, dicht bij het terrein van het huidige complex.

Terwijl het tegenwoordige tabernakel in aanbouw was, werden er plannen gemaakt om er een orgel in te plaatsen, en Brigham Young beraadslaagde met de enige beschikbare bouwer — Joseph Ridges. Na weken besteed te hebben aan het ontwerpen en herontwerpen van het voorgestelde orgel, legde Ridges zijn plannen voor aan President Young, die ze onmiddellijk goedkeurde.

Gedurende de volgende 12 jaren legde Joseph Ridges zich toe op de taak om een van 's werelds grootste orgels te scheppen. Over die 12 lange jaren zei Graham McNamee, een radio-omroeper uit de jaren rond 1930: "Dit was een van de grootste prestaties bereikt door Amerikaanse pioniers. Wanneer men bedenkt dat er slechts één man voor dit werk was die iets afwist van het bouwen van orgels, en daaraan toevoegt het feit dat de Mormonen tevens het grootste gedeelte van hun gereedschap zelf moesten maken voordat zij konden beginnen, neemt het werk opmerkelijke proporties aan."

Maar naarmate het werk vorderde, ontdekte Joseph Ridges dat bepaalde materialen uit het oosten nodig waren. Het Kerkfonds had hiervoor slechts 900 dollar beschikbaar, doch het bedrag was toereikend. Hij liet zijn

werk enige maanden in de steek en reisde per postkoets naar Omaha en van daaruit per trein naar Boston, waar hij metaaldraag, gewalst geel koper, soepel leer voor de kleppen, ivoor de toetsen, en andere materialen kocht.

Hoewel Joseph Ridges de ingewikkeldheden binnen de orgelkast volledig beheerste, voelde hij wellicht de behoefte aan ideeën en assistentie betreffende de buitenkant van het orgel. Weinigen van ons beseffen met hoeveel zorg er gepland moet worden om de best mogelijke akoestische en architectonische condities voor een orgel te scheppen. Maar Joseph Ridges deed dat wel en blijkbaar herkende hij in het orgel in de Boston Music Hall datgene waarnaar hij had gezocht.

Terwijl hij in Boston was, dreven zijn belangstelling voor orgels en zijn verlangen om zijn technische kennis te vergroten Joseph Ridges er waarschijnlijk toe naar orgels te informeren en ze te onderzoeken. Het meest beroemd was in die tijd het orgel in de Boston Music Hall; het was toen iets meer dan twee jaar oud. Dit instrument zou nog tien jaar bekend staat in Amerika als "het grote orgel".

Wanneer we foto's van het Tabernakelorgel vergelijken met die van het orgel van Boston, rijst het vermoeden dat het orgel van Boston grote indruk op Joseph Ridges had gemaakt. Het is niet bekend of hij dit orgel persoonlijk onderzocht of door middel van afbeeldingen of ontwerpen. Hoe het ook zij, het schijnt dat Ridges het ontwerp van de orgelkast en het ingewikkelde binnenwerk enigszins heeft aangepast aan de behoeften van het instrument dat hij in het Tabernakel zou bouwen.

Hij had door geen beter instrument beïnvloed kunnen zijn. Drie jaar lang had een afgevaardigde van de stad Boston ieder orgel van uitzonderlijke reputatie in Europa bestudeerd en onderzocht en had Dr. E. J. Hopkins in Londen en Frans Liszt geraadpleegd. Nadat het orgel was gebouwd door de firma Walcker in Ludwigsburg, Duitsland, en nadat het orgelkastontwerp van Hammat Billings enigszins was gewijzigd door de Gebr. Herter te New York, stond Boston er toch nog op dat een internationale commissie van organisten, musici en technici het instrument aan een onderzoek zou onderwerpen en verbeteringen zou voorstellen voordat het naar Boston verscheept zou worden als Amerika's eerste concertorgel.

Ridges keerde in het voorjaar van 1866 naar Salt Lake terug en legde zich toe op de bijna ongelooflijke eenmanstaak de bouw te leiden van een orgel dat weldra zelfs "het grote orgel" wat betreft schoonheid van klank zou overschaduwden.

Tegen de tijd dat het Tabernakel werd geopend in 1867 was het orgel pas voor een derde deel voltooid, maar de ontwerpers en bouwers van het Tabernakel waren er onbewust reeds toe geleid om een behuizing voor te bereiden waarvan de akoestiek bijzonder geschikt was voor Ridges' instrument. De nagenoeg geheel houten constructie van het gebouw weerkaatst de orgeltonen als een grote cello. Zelfs het zwevende balkon, zo ge-

Een van de kleine pijpen in vergelijking met de grootste er vlak achter.

noemd omdat het geruime afstand van de muur verwijderd hangt, vervult dezelfde functie als tanden in een mond, en verleent weerklank en articulatie aan het geluid.

Even verbazingwekkend is het feit dat Brigham Young erop aandrong dat het pleisterwerk dik moest zijn, en zodoende pleisterwerk deed ontstaan met goede akoestische of geluidweerskaatsende eigenschappen. De stukadoors slaagden er eerst niet in om een dik pleister te laten plakken, maar op een dag zei de voorman: "Jongens, ga naar buiten en scheer je paarden." Ze vermengden het pleister met haar en waren in staat om het gebouw te bedekken met een ongeveer anderhalve centimeter dikke laag pleister, stevig doorvlochten met paardehaar.

In 1877 was het oorspronkelijke Ridgesorgel voltooid. De schitterend beeldhouwde orgelkast was het werk van Ralph Ramsey. Intussen had Ridges zijn vier met de hand bediende balgen vervangen door een heen en weer bewegende zuigerpomp, aangedreven door een groot waterrad dat in City Creek was aangebracht — een riviertje waarvan de loop gedeeltelijk was gewijzigd, zodat het vanuit het noorden direct beneden het orgel doorstroomde.

In 1885 werden alle delen van het orgel omgebouwd en vergroot; 16 jaar later werd een volledige pneumatische tractuur geïnstalleerd en werden talrijke pijpen toegevoegd.

Het gezicht van Broeder Wayne Carrol weerspiegelt zijn liefde voor het instrument wanneer hij een van de tongwerken stemt

Enige pijpen van het Tabernakelorgel. De lengte van de pijp bepaalt de toonhoogte terwijl de verschillende vormen verschillende klanken produceren. Hier hebben wij bijvoorbeeld o. a. de tuba, de fluit en de Engelse hoorn.

In 1916 werd het orgel geëlektrificeerd en werden twee vleugels (elk 1.67 m.) aangebouwd, die het orgel zijn huidige uiterlijke grootte geven. Meer pijpen werden toegevoegd in 1926 en 1940 en daarna werd in 1949 het orgel herbouwd door G. Donald Harrison.

Heden ten dage omvatten de 10.814 pijpen in 189 pijpenrijen of registers nog steeds meer dan 200 van Ridges' oorspronkelijke houten pijpen, waaronder de grote houten pijpen versierd met bladgoud die in staat zijn het hele Tabernakel letterlijk te doen trillen.

Miljoenen hebben de organisten gezien, doch weinigen hebben de mannen gezien die waken over de zuiverheid van de opstijgende klanken.

De stemmers van het Tabernakelorgel — schertsend "beitelaars" genoemd omdat hun voornaamste gereedschap een eenvoudige beitel is — stemmen en reinigen het orgel dagelijks en verzorgen het algemeene onderhoud ervan.

"Het is niet algemeen bekend," zegt Wayne Carroll, „dat stof of een verandering in temperatuur het geluid van de pijpen kan beïnvloeden." Koud weer maakt dat de toon van de tongwerken hoger wordt; bij warm weer wordt hij lager. Fluiten zijn minder veranderlijk, maar enkele van de gevoelige tongwerken moeten iedere week gestemd worden. Bij een normaal tempo voor het stemmen van de pijpen zijn er maanden voor nodig om alle 10.814 pijpen te stemmen.

Men kan dagelijks technici bezig zien met het controleren van de speeltafel — een prachtstuk van geniaal ontwerp. Niet alleen vereiste het begaafde technici om de speeltafel te ontwerpen, het vereist ook begaafde organisten om hem te bespelen. Wie zich aan de speeltafel van het Tabernakelorgel zet, duizelt van de mogelijkheden die voor hem liggen: 5 rijen klavieren, 89 registers aan de rechterkant, 97 aan de linkerkant, 32 pedalen, 76 vaste combinaties, en 27 pedaalpistons voor vaste combinaties.

Het is een feit dat weinig mensen ter wereld zowel voldoende begaafd als geoefend zijn om het Tabernakelorgel met effect te bespelen. Het staat ook vast dat de Heer vanaf het begin het Tabernakelorgel heeft voorzien van enige van's werelds meest talentvolle organisten.

Zelfs nog voordat met de bouw van het Tabernakel werd begonnen, had Brigham Young zijn organist al gevonden. Op een avond in 1862 woonde Brigham Young een feest bij ter ere van een gezelschap pas aangekomen Heiligen. Zangleider was een Engelsman, John Daynes, die door zijn elfjarige zoon Joseph werd begeleid op een melodeon (soort accordeon). Toen hij de jongen hoorde spelen zei Brigham Young: "Dat is onze organist voor het grote Tabernakelorgel." Toen Ridges' Australische orgel werd geïnstalleerd, werd Joseph Daynes de vaste organist. Later, toen het Tabernakelorgel voor het eerst bespeeld werd in 1867, werd Joseph Daynes aangesteld als eerste organist ervan — hij was toen 16 jaar oud.

Behalve dat hij het orgel bespeelde, stemde Daynes het ook en verzorgde de reparaties totdat hij in 1900

Het orgel in de Boston Music Hall.

werd gepensioneerd. Zijn talrijke composities werden in zijn tijd zeer veel gespeeld. Vele ervan worden tegenwoordig nog gebruikt, waaronder de meest herkenbare van alle Tabernakelorgelklanken, muziek uit "As the Dew from Heaven Distilling", de sluitingsmelodie van de uitzendingen van het Tabernakelkoor. Slechts een maand voor zijn pensionering begon Broeder Daynes de beroemde dagelijkse orgelrecitals, die het benijdenswaardige record hebben gevestigd door meer mensen bijgewoond te zijn dan enig andere serie recitals in de geschiedenis van de muziek.

De man die de recitals echter beroemd heeft gemaakt en die door sommigen "de grootste organist ter wereld" werd genoemd was de opvolger van Daynes, de grote John J. McClellan, door zijn vrienden "machtige Mac" genoemd. Geboren in Payson, gaf John Jasper McClellan al vroeg blijk van een buitengewone bekwaamheid, en was op elfjarige leeftijd koororganist in Payson. Als student in Ann Arbor richtte hij het Michigan Symfonieorkest op en schreef voor enige katholieke vrienden een mis voor koor en orkest. Hij studeerde in Europa bij de grootste leermeesters die hij kon vinden en keerde huiswaarts om muziek te doceren aan Provo's Brigham Young Universiteit en later aan de Universiteit van Utah.

Hij stierf op het hoogtepunt van zijn loopbaan in 1925. Een jaar eerder waren Alexander Schreiner en Frank W. Asper benoemd tot Tabernakelorganist. Deze mannen zijn meesters geworden in de geïmproviseerde modulaties,

transposities en improvisaties vereist in Tabernakeluitzendingen om zelfs enkele seconden zendtijd te vullen.

Broeder Asper, thans rustend organist, geliefd en bewonderd door allen die hem kennen, heeft zich een staat van dienst verworven van ruim 10.000 gespeelde recitals. Door sommigen "de dichter-organist" genoemd vanwege zijn vermogen om iedere muzikale voorliefde te bevredigen, vervolgt Broeder Asper tegenwoordig zijn "Zondagavond op het Tempelplein"-uitzendingen, waar hij de vader van is.

Algemeen erkend als een van de grootste meesters van het instrument is de huidige eerste organist, Alexander Schreiner. Zijn magische genialiteit heeft zijn naam blijvend gevestigd tussen die van's werelds toporganisten.

Gerespecteerde muziekcritici hebben gezegd: "Als meester van het voetwerk is hij niet te overtreffen." "Zijn Bach is louter poëzie." "Zijn techniek is briljant, maar zijn genialiteit van interpretatie is nog groter." "Als begeleider is hij niet te evenaren."

Zijn radiorecital "Alexander Schreiner aan het Tabernakelorgel" is op zondagavond in het westen van Amerika te beluisteren.

Naast Broeder Schreiner doen Roy M. Darley en Robert M. Cundick dienst als Tabernakelorganist. Hun talent verzekert het Tabernakelorgel van musici van het beste kaliber.

Dat is het verhaal van het Tabernakelorgel en van de mannen die het bouwden, stemmen en bespelen. Ware vrede is aan de wereld geschonken door de zielverheffende klanken van het Tabernakelorgel. Onze Vader is waarlijk met ons geweest.

Gedeelte van de gebeeldhouwde orgelkast

HET TABERNAKEL- KOOR

DOOR MABEL JONES GABBOTT

Op 27 augustus 1847 werd precies een maand en drie dagen na de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Vallei een speciale conferentie gehouden. "President Brigham Young presideerde," zegt de Journal History, ". . . en het koor zong twee liederen."

Zij waren met gezang gekomen! Van Engeland en Wales, van Nauvoo en Winter Quarters waren de Mormonse pioniers gekomen, lopende over stoffige prairiën, wadende door gezwollen rivieren en klimmende over steile bergpassen en zij zongen: "Alles wel". Nu bezong het koor de dankbaarheid van het volk voor deze "plaats" in de vallei.

Robert Sands, een begaafd musicus die in Ierland geboren was, werd geroepen om het koor te leiden. De plannen voor een nieuwe tabernakel stonden op stapel en hij deed een beroep op architect Truman Angell om door het aanbrengen van enkele veranderingen aan de westkant het koor en zijn dirigent aan een betere plaatsruimte te helpen. Op 6 oktober 1867 leidde Robert Sands op de halfjaarlijkse conferentie van de Kerk in de nieuwe tabernakel het tabernakelkoor. Uit vele vrijwilligers werden 150 mannen en vrouwen gekozen om bij deze grote gelegenheid te zingen.

Heden ten dage zenden 375 koorleden die de twee en een half miljoen leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertegenwoordigen en gezegend zijn met muzikale gaven een unieke en dringende boodschap door hun gezang de wereld in.

De koorleden komen uit alle rangen en standen. Er zijn dokters en stenografen onder, zakenlieden en jeugdige studenten, boeren en bibliothecarissen. Er zijn getrouwe leden die al twintig tot dertig jaar meezingen. Anderen blijven maar kort. Een jonge vrouw uit New Jersey zong als gast in het koor mee in haar drie maanden durende zomervakantie. Uit Cleveland in Ohio kwam het verzoek van een jonge vrouw die nog maar zes maanden te leven had — of zij eenmaal met het koor mee mocht repeteren. Er werd een schikking gemaakt en dankbaar en ontroerd zong zij met het koor mee.

Evenals hun voorouders, de pioniers, vertegenwoordigen de leden van het koor vele landen en volken. Deze erfenis van kennis en waardering voor muziek uit andere landen maakt het koor sterk. Toen het koor in 1955 een tournee door Europa maakte waren er in ieder land dat het koor bezocht wel mensen die de koorleden wier voorouders uit dat land kwamen, herkenden en ze verzochten om te blijven.

De leden van het tabernakelkoor vertegenwoordigen vele facetten van ons gecompliceerde leven en vele gebieden van onze wereldomspannende Kerk; maar als de dirigent zijn stok opheft worden zij één stem, de stem van het tabernakelkoor.

Elke dirigent van het tabernakelkoor heeft weer iets anders bijgedragen om het koor tot iets buitengewoons te maken. Zoals de pioniers zelf kwamen de leiders naar Zion met een lied op de lippen. George Careless die Robert Sands in 1869 opvolgde kwam naar Amerika op de boot **Hudson** die van London, Engeland, kwam waar hij woonde. Toen ze aan wal gingen vroeg de kapitein aan ouderling Careless om nog één van zijn liederen te zingen. "Het spijt me", zei ouderling Careless, "maar mijn muziek is allemaal ingepakt." Toen de kapitein echter aandrong ging ouderling Careless op een vat met bacon zitten, haalde een verfrommeld stukje papier uit z'n zak en schreef er een wijsje op. Hij noemde het "de Hudson" ter ere van het schip en gaf het aan de kapitein. Heden ten dage zingen we het als een van onze meest geliefde liederen "De morgen daagt".

Toen ouderling Careless in Salt Lake City aankwam zei Brigham Young tegen hem: "Ik heb een taak voor u. Ik wil dat u de leiding neemt van het tabernakelkoor en het fundament legt voor goede muziek." Professor Careless was een meester in de muziek en onder zijn vrien-

delijke en rustige leiding werd het een goed geoefend en goed gedisciplineerd koor.

Een van de grootste diensten werd aan het koor en aan de Kerk verleend door Ebenezer Beesly, die van 1880 tot 1889 dirigent was en zowel voor het koor als voor algemeen gebruik in de Kerk muziek verzamelde en uitzocht.

Evan Stephens werd in 1890 tot dirigent benoemd en 26 jaar lang profiteerden het koor en de Kerk van zijn vitaliteit en zijn onuitblusbare energie. Het ledental vermeerderde tot 300 en men verwierf veel erkenning door concerten en concoursen.

In professor Anthony C. Lund, koordirigent van 1916 tot 1935 waren de gaven van een zorgvuldige muzikale training en een buitengewone bekwaamheid om te onderwijzen verenigd. Misschien had deze bekwaamheid om te onderwijzen nog wel de grootste waarde voor de leden van het koor.

Tijdens zijn dirigentschap reikte de muziek van het koor door aansluiting bij de radio-omroep verder dan ooit tevoren.

In 1935 werd J. Spencer Cornwall gekozen als dirigent van het tabernakelkoor. Met een fijn gevoel voor muziek bezat ouderling Cornwall ook een diep gevoel voor geestelijke waarden en een sterk gevoel voor humor dat het koor in liefde en trouw aan hem bond.

Richard Condie, dirigent sinds 1957 zegt: "Het koor is een unieke organisatie die verschilt van de meeste zangverenigingen. De leden hebben dezelfde interesse en hetzelfde doel, namelijk hun trouw aan de Kerk en hun grote verlangen om onze boodschap met muziek en het gesproken woord aan alle volken over de hele wereld bekend te maken. Al werkende met het koor is mijn doel geweest om ze kunstzinnig, met vuur en enthousiasme te laten zingen om een boodschap uit te dragen en ze te leiden tot de vervulling van hun unieke en aanzienlijke mogelijkheden."

Een groot koor en een groot dirigent hebben grootse muziek nodig. Bij de kunstzinnigheid waarmee het taber-

Koorpresident Isaac M. Stewart, Richard L. Evans, en koordirigent Richard P. Condie ontvangen de gouden plaat van een vertegenwoordiger van de Columbia platenmaatschappij.

nakelkoor de muziek van grote meesters ten gehore brengt komt de aparte manier van vertolken van Mormoonse muziek. William Claytons "Komt, Heil'gen komt" dat de mensen die de dorre vlakten moesten doortrekken zo dikwijls gesteund heeft, werd iedere groep Heiligen die in de vallei aankwam, toegezongen en ook nu nog is het een geliefkoosd lied van de leden van de Kerk. Luisteraars over de hele wereld sturen verzoeken in om dit lied. Ook Eliza Snows "O, mijn Vader" is favoriet.

Het koor heeft nu al een eeuw lang de wereld met zijn zang vervuld — geliefkoosde klassieke werken, bekende liederen en gewijde lofzangen. In 1875 leidde George Careless het koor bij de eerste uitvoering van Händels Messiah en had toen 200 zangers en zangeressen en een orkest onder zich. In 1958 won het koor met de vertolking van Händels Messiah met het Philadelphia Orchestra onder leiding van Eugene Ormandy een gouden plaat.

De liederen van het koor zijn zendelingen die persoonlijk de boodschap van de Kerk aan alle volkeren brengen.

In 1867 zeide president Brigham Young: "Wij kunnen het Evangelie niet prediken als we geen goede muziek hebben. Ik wacht met ongeduld tot het orgel klaar is, dan kunnen we het Evangelie in de harten der mensen zingen."

Het jaar 1927 beloofde een zichtbare vervulling van deze woorden toen het koor met het medium radio ging experimenteren. Het eerste geregelde omroepkoor en orgelprogramma werd uitgezonden op 15 juli 1929.

Heden ten dage is de wekelijkse uitzending van het tabernakelkoor het oudste geregelde radioprogramma van kust tot kust in Amerika.

In juni 1930 werd Richard L. Evans omroeper bij de uitzending van het koor. Toen het koor zich twee jaar later bij de CBS aansloot ontwikkelde Richard L. Evans als omroeper, schrijver en productieleider de vorm van het tegenwoordige wekelijkse programma: „Muziek en het gesproken woord“. Elke zondag komt ouderling Evans zijn radioluisteraars verrassen met een nieuwe en dikwijls opzienbarende bespreking van een onderwerp dat van vitaal belang is voor het leven en de levenshouding.

De verbintenis met de radio-omroep opende nieuwe gelegenheden voor het koor om grotere diensten te verlenen aan de Kerk. Er volgden dingen die een eervolle vermelding waard zijn zoals het winnen van een onderscheiding in het Peabody-televisieprogramma: **Let Freedom Ring**; "Wide, Wide World"; de eerste intercontinentale uitzending via de Telstar satelliet vanaf het Mount Rushmore National Memorial en twee Cineramaproducties, alsook andere films. Het tabernakelkoor werd door de voorlichtingsdienst van de Verenigde Staten gekozen om te spelen in een documentaire **With Music Ring**, die verscheidene internationale onderscheidingen won.

De talrijke platenalbums van het koor hebben een blijvende plaats veroverd in vele discotheken. Eén plaat, de "Battle Hymn of the Republic" werd een best-seller en een top-hit die voor het koor de begeerde gouden plaat en de "Grammy"-onderscheiding won.

Sinds 1893 heeft het tabernakelkoor triomfen gevierd in het grootste gedeelte van de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittannië en Europa. Aanvankelijk reisden zij met paard en wagen, toen in speciale treinen en nu gaan zij met chartervliegtuigen. Op 24 maart van dit jaar vloog het koor naar Poenix in Arizona, waar een concert werd gegeven voor tien ringen in het nieuwe Veteran's Memorial Coliseum, dat plaats biedt aan 14.000 mensen. Later in deze zomer zal het koor naar Montreal in Canada gaan om daar op te treden op de EXPO 67 die gehouden wordt om de honderdste verjaardag van het Dominion Canada te vieren.

De grootste vreugde voor de leden van het koor persoonlijk komt echter als zij deel mogen nemen aan de algemene conferenties van de Kerk in de grote tabernakel, want zij weten dat de boodschap die zij in hun hart dragen op wonderlijke wijze door de lucht verder gedragen wordt en de mensen overal ter wereld zal

Voor bisschoppen en gemeentepresidenten

VAN DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Verstevig de brug tussen volwassen leiders en de jeugd

Zij die geroepen zijn om leiding te geven aan onze jeugd moeten rekening houden met enkele algemene leiderschapsbeginselen, die, als ze worden toegepast, moeten leiden tot het welslagen van de voorbereiding en de uitvoering van de verschillende activiteiten aangaande de Aäronische Priesterschap - Jeugd - Activiteitscommissie. Het succes van activiteiten is bij voorbaat verzekerd wanneer alle deelnemers reeds in het eerste stadium van de voorbereiding erbij betrokken worden. De jeugd moet zelf de verantwoordelijkheid dragen voor het kiezen, voorbereiden en zoveel mogelijk ook voor de uitvoering van de betreffende activiteiten. **De rol van de volwassen leiders moet zuiver adviserend zijn en deze moet zo nodig voorlichting geven en ideeën opperen.** Een volwassen leider kan bijvoorbeeld behulpzaam zijn door vragen te stellen aangaande de te organiseren activiteit, met de bedoeling onderdelen aan het licht te brengen die beter

moeten worden voorbereid of die nog eens nader in ogenschouw genomen moeten worden. Wees echter wel zo voorzichtig, dat u in uw ijver om succes te garanderen de jeugd de gelegenheid niet ontnemt om door eigen ervaring groot te worden! De volwassen leider is uiteindelijk verantwoordelijk voor het goedkeuren van de uitgewerkte plannen. Hoewel men de jeugd wel enige speelruimte moet laten waar zij vrij zijn naar eigen goeddunken te handelen, is het wel een gebiedende eis, dat de volwassen jeugdleiders hun rol van overziener niet geheel prijsgeven.

I. Wakker het enthousiasme aan.

Wat wij verwachten kan iemands gedrag aanzienlijk beïnvloeden. Als volwassen jeugdleiders tegenover de jeugd een houding aannemen waaruit blijkt dat zij vertrouwen hebben in de jongelui en hen eerbiedigen, heeft dit een sterk positieve uitwerking, waardoor men hun energie in goede banen zal kunnen leiden. Hoed u voor een houding waaruit valt op te maken, dat u twijfel of achterdocht koestert en niet anders verwacht dan dat de jongelui er beroefd weinig van terecht zullen brengen. Spoor hen aan om eendrachtig samen te werken, om creativiteit te ontplooiën en met eigen voorstellen op de proppen te komen. Verwacht het beste van de jongelui. Streef naar alleszins bevredigende resultaten bij het uitkiezen, voorbereiden en ten uitvoer brengen van de beoogde activiteiten.

II. Laat de jongelui weten tot hoever ze kunnen gaan

Het is uitermate belangrijk, duidelijk aan te geven welke beperkingen de jongelui zichzelf dienen op te leggen en in hoeverre ze hun gang kunnen gaan. Verwacht niet het onmogelijke van ze. Als het u bekend is dat bepaalde activiteiten verboden zijn, maak dit de jongelui dan bekend. Binnen de toelaatbare perken moeten de volwassen leiders zich echter zo min mogelijk bemoeien met de manier waarop zo'n jeugdgroep werkt en democratisch handelt.

III. Luisteren en leren.

Luisteren is ook een vorm van werken. Door alleen maar te kijken en te luisteren kunnen we al veel leren over de jeugd en hun eigen wereldje. Het uitdenken van en deelnemen aan de verschillende activiteiten doet een uitstekend klimaat ontstaan waarin dit begrip kan worden verkregen. Als een volwassen leider intens heeft meegeleefd met het gehele proces dat heeft geleid tot de totstandkoming van een bepaalde activiteit, dan zal hij een goede kijk hebben gekregen op de wereld waarin de jongelui verkeren en beter in staat zijn de betekenis daarvan te beoordelen en een verklaring voor hun gedrag te vinden.

IV. Geef altijd het goede voorbeeld

Volwassenen moeten zichzelf blijven en niet trachten zich voor te doen als tieners. Er zijn wel volwassenen, die van nature erg vlot, nonchalant en ongedwongen zijn, en zich gemakkelijk bewegen, zowel op het sportveld als in gezelschap. Dat is natuurlijk uitstekend. Als een volwassen jeugdleider zich echter meer op zijn gemak voelt in een wat vormelijker sfeer, zal hij er goed aan doen zich in overeenstemming met zijn eigen opvattingen te gedragen, maar hij mag de jongelui nooit dwingen zijn volwassen manier van doen over te nemen of zich daarnaar te voegen.

V. Help ze over de afgrond heen.

Bedenk dat de jeugd een overgangperiode is, een proces van toegroeien naar de volwassenheid, waarbij men bezig is de veilige lotsverbondenheid met andere tieners achter zich te laten en te streven naar opname in de wereld der volwassenen. Sommige jongelui zullen zich echter nog steeds meer één gevoelen met hun leeftijdsgenoten en dezen beschouwen iedereen die boven de dertig is dan ook als iemand die niet in hun groep thuishoort. Het is van groot belang om de tieners te helpen deze kloof te overbruggen door begrip en respect te tonen voor wat er in hun wereld omgaat.

Wordt vervolgd op bladzijde 198

Liefdediensten in de Zusters Hulpvereniging

Toespraak door MARION G. ROMNEY
van de Raad der Twaalven, gehouden in de ambtenarenvergadering
van de jaarlijkse algemene conferentie van de
ZVH op 28 september 1966.

Zusters, het is mij een eer, een uitnodiging te hebben ontvangen om u vanmorgen toe te spreken. Toen Zuster Spafford me uitnodigde hierheen te komen, heb ik haar gevraagd, mij enkele aantekeningen te geven betreffende onderwerpen waarover ik zou kunnen spreken. In antwoord op dit verzoek heb ik een brief ontvangen van Zuster Sharp, waarin stond dat ik zou kunnen spreken (1) over door de ZHV verrichte liefdediensten en (2) over de diensten die wij bereid zijn te verlenen op aanwijzing van de algemene bestuurscommissie van de kerkelijke welzijnszorg. Ik zal eerst over dit tweede onderwerp enkele opmerkingen maken.

De laatste dertig jaar is de ZHV de voornaamste hulporganisatie geweest en dat is ze nog steeds, die de bisschop tot zijn beschikking heeft bij de uitvoering van het kerkelijk welzijnszorgprogramma. De ZHV-presidente in de wijk is steeds degene geweest en moet dat ook blijven, op wie de bisschop een beroep kan doen om de levensomstandigheden van de behoeftigen te bestuderen, te analyseren en hierover verslag uit te brengen. Zij is ook de aangewezen persoon om bestellingen voor de bisschoppelijke opslagplaatsen klaar te maken en behulpzaam te zijn bij het treffen van voorzieningen met het oog op toekomstige behoeften. De leden van de ZHV zijn altijd bereid geweest om op last van de bisschop in het kader van de welzijnszorg allerlei werkzaamheden te verrichten, zoals naaien en het inblikken van levensmiddelen, en zo behoort het ook te blijven.

Eén van de voornaamste taken van de ZHV heeft jarenlang gelegen op het gebied van bemiddeling voor werkzoekenden, in het bijzonder waar het de werkgelegenheid voor vrouwen en meisjes betreft. Hoewel er bij de huidige werkwijze van de welzijnsorganisatie geen beroep meer op de ZHV wordt gedaan om een aandeel te hebben in het zoeken naar plaatsingsmogelijkheden in de industrie en andere betrekkingen, bestaat er nog steeds een bemiddelingsdienst ten aanzien van huishoudelijke hulp in de woningen van gemeenteleden, een dienstverlening waarop de ZHV voortreffelijk is ingesteld.

Bij hun huisbezoeken hebben de ZHV — leraressen de gelegenheid om met verstand en tact de omstandigheden waarin een gezin verkeert te beoordelen. Hiertoe moeten zij zich door een behoorlijke opleiding bewakemen en zich nauwgezet van hun taak kwijten. Nu hun bezoek moeten zij aan de ZHV-presidente in hun wijk direct verslag uitbrengen van alle omstandigheden die naar hun oordeel welzijnszorg vereisen of liefdediensten uitgaande van de ZHV, waaronder eveneens begrepen het verschaffen van de nodige vrouwelijke huishoudelijke hulp en tewerkstelling. Van tijd tot tijd gebeurt het wel eens dat er noodgevallen worden gesignaleerd, die onmiddellijk eigenmachtig optreden van de huisbezoeksters zelf rechtvaardigen en soms ook van de plaatselijke ZHV-presidente. Ik ben niet van mening dat wij zo angstvallig aan de geldende voorschriften moeten vasthouden, dat wij in dergelijke noodgevallen bij wijze van spreken

een patiënt maar moeten laten ster-ven bij gebrek aan hulp die wij kunnen verlenen, terwijl wij bezig zijn de bisschop op te sporen.

Ik herinner mij een geschiedenis van een klein kind dat voor het eerst naar school ging. Bij de lunch stootte ze een glas melk om. De onderwijzeres die hierover een tikje geërgerd was, zei: "Wat zou je moeder nu doen als ze hier was?" Waarop het kind antwoordde: "Ze zou een werkdoekje gaan halen en het opdweilen, maar ze zou daar niet werkeloos staan toekijken."

In alle gevallen dient men echter over de kwestie verslag uit te brengen aan de ZHV-presidente en deze moet de bisschop ervan in kennis stellen en wel uiterlijk tijdens de eerstvolgende vergadering van het comité voor de welzijnszorg, welke in iedere wijk eenmaal per week moet worden gehouden bij het begin van de vergadering van de uitvoerende Priesterschapscomité in de wijk. Behalve deze en dergelijke diensten, waarvoor de ZHV altijd klaar moet staan om ze te verlenen, zijn er nog andere liefdediensten die soms op aanwijzing van de bisschop moeten worden verricht en bij andere gelegenheden uit hoofde van de algemene opdracht van de ZHV, zoals bijvoorbeeld het verschaffen of verlenen van huishoudelijke hulp bij ziekte, sterfgeval of in andere noodgevallen; soms moet er een maaltijd worden verstrekt aan bejaarden of anderszins aan huis gebonden, moeten er eenzamen thuis of in de ziekenhuizen worden bezocht of eventueel opgebeld of moeten er brieven worden ge-

schreven voor invaliden en gehandicapten, die zelf niet hiertoe in staat zijn. De lijst van dergelijke liefdediensten zou men tot in het oneindige kunnen uitbreiden en dan nog zou deze misschien niet elk terrein omvatten waarop de kerkelijke welzijnszorg en het liefdewerk uitgaande van de ZHV werkzaam kan zijn.

Aangezien de ZHV volgens instructies van de profeet Joseph Smith haar werk doet onder leiding van de Priesterschap, is het misschien goed hier op te merken, dat de Here reeds zeer vroeg in deze bedeling de taak om voor de armen te zorgen voornamelijk aan de Kerk heeft toegewezen en dus aan de bisschop als bestuursambtenaar van de Kerk en aangezien de ZHV de voornaamste hulporganisatie van de bisschop is, wil ik een ogenblik besteden aan het doorgeven van de woorden des Heren met betrekking tot deze verantwoordelijkheid voor de armenzorg. Reeds op 2 januari 1831, d.w.z. binnen negen maanden na de oprichting der Kerk, heeft de Here in een grote openbaring het volgende gezegd:

" . . . voor uw heil geef Ik u een gebod, want Ik heb uw gebeden gehoord, en de armen hebben tot Mij geklaagd, en de rijken heb Ik gemaakt; alle vlees is het Mijne, en Ik ben geen aannemer des persoons.

Hoort daarom naar Mijn stem en volgt Mij . . . laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij betrachten.

En wederom zeg Ik u, laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf." (Leer en Verbonden 38:16, 22, 24 en 25.)

Vervolgens heeft de Here in een zeer indrukwekkende gelijkenis aangegeven wat Hij bedoelde met het gezegde zijn broeder achten als zichzelf. Hij zeide:

"Want welke man onder u, die twaalf zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de één niet hoger acht dan de ander, zegt tot de ene: Wees gij gekleed in prachtige klederen en ga hier zitten; en tot de andere: Wees gij gekleed in lompen, en ga daar zitten — en ziet dan op zijn zoons en zegt: Ik ben rechtvaardig?

Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zo zijt gij de Mijnen niet." (Leer en Verbonden 38:26 en 27.)

Daarna gaf Hij de Kerk opdracht hoe ze in deze moest handelen en Hij zeide:

"En nu geef Ik de Kerk in deze streken een gebod, dat bepaalde mannen onder hen moeten worden aangesteld . . . en zij moeten voor de armen en behoeftigen zorgdragen en in hun behoeften voorzien, zodat zij niet zullen lijden . . ." (Leer en Verbonden 38:34 en 35.)

Vijf weken later sprak de Here in een openbaring, die in de betreffende openbaring zelf de wet der Kerk wordt genoemd:

"Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden. En ziet, gij zult de armen gedenken . . .

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen medeelt, zult gij het aan Mij doen; em ze zullen worden afgedragen aan de bisschop van Mijn kerk en aan zijn raadgevers . . ." (Leer en Verbonden 42:29-31.)

Nog wat later in diezelfde maand heeft de Here wederom gezegd:

"Ziet, Ik zeg u, dat gij de armen en de behoeftigen moet bezoeken en hun hulp verlenen . . ." (Leer en Verbonden 44:6.)

Nu zijn al deze openbaringen in januari en februari 1831 tot ons gekomen, maar de openbaring aangaande deze kwestie die mij het meest treft is toch wel die, welke de profeet Joseph Smith in juni van dat jaar ontving. In deze openbaring gaf de Here aan achtentwintig ouderlingen opdracht om twee aan twee op reis te gaan uit Kirtland naar Jackson County in Missouri. Zij moesten langs verschillende wegen gaan en onderweg het Evangelie prediken. U zult zich herinneren dat ze in die dagen zeer nooddruftig waren en ze zouden gedeeltelijk te voet moeten reizen door een primitief land. Joseph Smith en zijn naaste medewerkers "reisden per huifkar en postkoets en zo nu en dan met de kanaalboot, naar Cincinnati in Ohio," vandaar "naar Louisville in Kentucky" en "per stoomboot naar St. Louis." "Vanaf deze stad aan de Mississippi-river begaf de profeet zich te voet op weg, dwars door de gehele staat Missouri heen, naar Independence in Jackson County, een afstand van een kleine 500 km . . ." (Uit "Life of Joseph Smith the Prophet" van George Q. Cannon, uitgave van 1958, blz. 117.)

Ik heb deze feiten nog eens onder uw aandacht gebracht tot beter begrip van de achtergrond, waartegen de Here tot deze mannen bij het aanvaarden van hun tocht heeft gesproken:

" . . . gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet." (Leer en Verbonden 52:40.)

Deze uitspraak, gedaan onder dergelijke omstandigheden, heeft niet alleen de broeders ervan doordrongen hoe belangrijk de zorg voor de armen was, maar een latere uitlating van de profeet inzake het liefdadig dienstbetoon van de zusters schijnt erop te wijzen dat ook deze hierdoor in het hart zijn getroffen.

Volgens deze openbaringen ligt de verplichting om voor de armen der Kerk te zorgen in eerste instantie bij de bisschop en dat is nog altijd het geval. Sinds 1842 echter, toen de profeet Joseph Smith de ZHV organiseerde, zijn de zusters geroepen hem daarbij behulpzaam te zijn.

Op zoek naar de juiste opvatting van de taak van de ZHV in de kerkelijke welzijnszorg en de te verrichten liefdediensten, heb ik eens nagegaan wat de profeet Joseph Smith over en tot de ZHV heeft gezegd toen deze organisatie nog in de kinderschoenen stond. Zijn woorden veraanschouwelijken zijn inzicht in deze zaken zo duidelijk, dat ik meen dat deze u bij voortduring tot gids kunnen dienen. Ik geloof niet dat er ooit iemand is geweest, behalve de Verlosser Zelf, die groter was dan de profeet en dichter bij de Here leefde dan hij. Nu ga ik een aanzienlijke hoeveelheid citaten uit de geschriften van de profeet ten beste geven. Ik hoop dat u daarbij goed zult nadenken om begrip te krijgen voor het standpunt dat de profeet tegenover uw organisatie heeft ingenomen. Op 17 februari 1842 schreef de profeet in zijn dagboek:

"Ik was behulpzaam bij de grondlegging van de vrouwelijke hulpvereniging van Nauvoo."

Een week later, de volgende donderdag, schreef hij in zijn dagboek:

"Op verzoek bezocht ik de vrouwelijke hulpvereniging, die zich ten doel stelt de noden te lenigen van de armen, de hulp-

behoevenden, de weduwen en de wezen en het nastreven van allerlei liefdadige doeleinden."

Nu wordt het begrip "liefdadig" in mijn woordenboek nader omschreven als "door het geven van stoffelijke steun zijn liefde tonend". Voorts schreef de profeet:

"Er was een zeer talrijke opkomst . . . waaronder enige van onze meest intelligente, humane, filantropische en eerbare dames en wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat hun menslievende harten overvloeien van die zuivere beginselen van spontane milddadigheid, zodat zij met de hulpbronnen die hun ter beschikking zullen worden gesteld, de vreemdeling te hulp zullen snellen; ze zullen olie en wijn gieten in het gewonde hart van de bedroefde; ze zullen de tranen der wezen drogen en het hart der weduwe verkwikken." (DHC, IV, blz. 552 en 567.)

In deze geweldige uitspraken van de profeet werden er dus al enkele zeer bepaalde gebieden aangeduid, waarop de ZHV werkzaam kan zijn zonder altijd eerst af te moeten wachten totdat de bisschop een beroep op hen doet. En dan vervolgt de profeet:

"Onze vrouwen hebben zich altijd onderscheiden door hun vriendelijke en welwillende daden, maar de wrede behandeling die zij hebben ondergaan van de barbaarse inwoners van Missouri heeft hen tot nog toe belet op duidelijk zichtbare wijze blij te geven van hun barmhartige mededeelzaamheid; toch zijn zij temidden van hun vervolgingen, terwijl hun hulpeloos kroost het brood uit de mond werd gestoten door hun wrede onderdrukkers, nog altijd bereid gebleven hun deur te openen voor de vermoeide reiziger, om hun karige mondvoorraad te delen met de hongerigen en van hun berooide en schamele kleding iets mede te delen aan hen die nog behoeftiger en noodlijdender waren; nu zij dan wonen in een land dat hun vriendelijker gezind is en onder minder harteloze lieden en zijn voorzien van gemakken die zijn voorheen niet hebben genoten, nu gevoelen wij ons overtuigd dat door hun gezamenlijke inspanningen de omstandigheden van de noodlijdende armen, de vreemdelingen en de vaderloze kinderen zullen worden verbeterd." (DHC, IV, blz. 567 en 568.)

In een volgende toespraak, tot de ZHV op donderdag, 28 april van datzelfde jaar (dat was dus vijf weken na de oprichting van de organisatie) zei de profeet o. a. volgens het verslag van Eliza R. Snow:

"Dit is een liefdadigheidsvereniging, geheel in overeenstemming met uw eigen aard; het is vanzelfsprekend dat vrouwen barmhartige en welwillende gevoelens koesteren. U bent nu in de gelegenheid gesteld te handelen overeenkomstig die sympathieën, die God in uw gemoed heeft ingeplant. Als u naar deze beginselen leeft, hoe groot en heerlijk zal dan uw loon zijn in het celestiale koninkrijk! Als u leeft in overeenstemming met uw voorrechten, kunnen de engelen niet weerhouden worden uw metgezellen te zijn . . ."

Indien de leden van deze vereniging willen luisteren naar de raadgevingen van de Almachtige, die door middel van de leiders der Kerk tot hen komen, zullen zij macht hebben koninginnen tot hun beschikking te hebben." (DHC, IV, blz. 605.)

"U zult opdrachten ontvangen" — nog steeds is de profeet aan het woord —

"door bemiddeling van het priesterschap dat God heeft ingesteld en door hen die zijn aangewezen om de zaken der Kerk in deze laatste bedeling te besturen en te leiden. Thans draai ik te uwen behoeve de sleutel om, in de naam des Heren en deze vereniging zal zich verheugen, en kennis en begrip zullen van nu af aan nederdalen; dit is het begin van betere dagen voor de armen en behoeftigen, die zullen worden verblijd en zegeningen op uw hoofd zullen worden uitgestort . . ." (DHC, IV, blz. 607.)

Verder heeft hij nog iets gezegd over dicht bij huis werken, alhoewel uw kennis de gehele wereld kan omvatten.

"Laat uw arbeid voornamelijk beperkt blijven tot de mensen uit uw naaste omgeving, in uw eigen kennissenkring; wat uw kennis aangaat, deze kan desnoods de gehele wereld omvatten, maar uw hulpverlening dient beperkt te blijven tot uw onmiddellijke kennissenkring en meer in het bijzonder tot de leden van de ZHV." (DHC, IV, blz. 607.)

De notulen van de ZHV-vergadering van 9 juni 1842 vermelden, dat de profeet toen het volgende heeft gezegd:

"De beste maatregel waarvan men kan uitgaan als men de armen tot bekering wil brengen is, in hun behoeften te voorzien. De vrouwelijke hulpvereniging is er niet alleen om de noden der armen te lenigen, maar ook om zielen te redden." (DHC V, blz. 24 en 25.)

De verslagen maken dus melding van de aard en opzet van de ZHV en tevens blijkt hieruit het belang van de doelstelling van deze vereniging, die

om te spreken met de woorden van de profeet Joseph Smith, bestaat uit "de hulp aan armen en hulpbehoevenden, weduwen en wezen en het nastreven van allerlei liefdadige doeleinden.

In de loop der jaren is de werkwijze van de Kerk wel eens gewijzigd. Sedert de oprichting van de ZHV heeft deze organisatie echter altijd een rol gespeeld in iedere ontwikkelingsfase van het kerkelijke leven en de zusters hebben daarin altijd een werkzaam aandeel gehad. U hebt nooit gewankeld en kunt met reden trots zijn op uw staat van dienst. Het is mijn vaste overtuiging en geloof, dat u thans en in de toekomst eveneens onwankelbaar zult zijn en ik ben van mening, dat u in de komende tijden in de gelegenheid zult zijn om de Kerk nog grotere diensten te bewijzen dan waartoe u tot dusverre ooit bent geroepen.

Behalve dat zij gevolg moeten geven aan het beroep dat de bisschop op hen doet om behulpzaam te zijn bij de kerkelijke welzijnszorg en zonder inbreuk te maken op zijn speciale voorrechten, dienen de leden van de ZHV altijd klaar te staan om daden van barmhartigheid te bewijzen in haar naaste omgeving. Er zijn zoveel armen, hulpbehoevenden, weduwen, wezen en vreemdelingen onder haar eigen burens, wier tranen moeten worden gedroogd en die moeten worden blij gemaakt doordat u hen te hulp snelt en in hun bedroefde ziel de genezende balsem van goddelijke weldadigheid en barmhartigheid giet.

Nu volgen er enkele aanhalingen uit een bericht dat ik onlangs van een vriend van mij heb ontvangen en waarin naar mijn mening in dit opzicht een ernstige boodschap is vervat:

"... Hoewel Heiligen der Laatste Dagen prima burgers zijn (dit schrijft dus een niet-lid aan een goed lid van de Kerk) en een samenleving hebben geschapen waarin iedereen in Utah gaarne verkeert, wekken zij niet de indruk dat ze erg vriendschappelijke burens zijn voor nieuwelingen die hier komen wonen. Bij de vier verhuizingen die ik in Utah heb meegemaakt, heb ik nooit bezoek ontvangen van naaste burens die Heiligen der Laatste Dagen waren . . ."

"Ik gebruikte de lunch met een zakenman, die pas uit Denver hiernaar toe was verhuisd... Hij dacht wel dat het hem hier op de duur zou bevalen, maar zijn vrouw voelt zich zeer eenzaam. Ze verhuisden naar een deftige woonwijk in het zuidoosten van de stad, waar blijkbaar iedereen een Heilige der Laatste Dagen is, maar geen enkele buurvrouw is haar ooit komen opzoeken. Ik ben er zeker van, dat nieuw-aangekomenen de fundamentele verdraagzaamheid en vriendschappelijkheid van de Heiligen der Laatste Dagen veel eerder zouden leren waarderen, als het de gewoonte zou zijn onder deze mensen om nieuwelingen metterdaad welkom te heten, ongeacht hun godsdienst, en dat niet uit zucht om hen tot hun eigen geloof te bekeren, maar als goede burens, die in eensgezindheid te samen wonen..."

Het is van het grootste belang dat wij in de juiste geest onze diensten verlenen. In de wereld om ons heen heerst tegenwoordig een bedriegelijke geest die ons ervan tracht te overtuigen dat wij ons in deze kunnen afmaken van de ons van Godswegen

opgelegde verplichtingen door ze aan anderen over te dragen. Dit kunnen we echter niet. Bij dergelijke onvrijwillige instellingen (bijvoorbeeld van overheidswege) geniet noch de gever, noch de ontvanger, de Geest des Heren. Daden van barmhartigheid moeten worden verricht in de geest van die liefdadigheid, welke de "reine liefde van Christus" is, als zij willen beantwoorden aan de normen van de ZHV. Mormon heeft gezegd dat indien iemand...

"een gave offert, of tot God bidt, dit hem van geen nut is, tenzij hij het doet met een oprecht voornemen. Want ziet, het wordt hem niet tot gerechtigheid gerekend. Want ziet, wanneer iemand, die slecht is, een gave offert, doet hij het met tegenzin; daarom wordt het hem toegerekend, alsof hij de gave had behouden; daarom wordt hij voor God als slecht beschouwd." (Moroni 7:6-8.)

Nu volgt er een verslag van hetgeen de profeet op 30 maart 1842 tot de leden van de ZHV heeft gezegd.

Luister, hij spreekt hier tot de ZHV:

"...de Heiligen behoren een uitverkoren volk te zijn, afgescheiden van de boosheden der wereld — uitgelezen, deugdzaam en heilig. De Here heeft gezegd, dat Hij van de Kerk van Jezus Christus een priesterlijk koninkrijk zou maken, een heilig volk, een uitverkoren geslacht, zoals in de dagen van Henoch..." (DHC IV, blz. 570.)

Het feit dat de profeet deze uitspraken heeft gericht tot de ZHV-zusters, geeft mij de stellige overtuiging, dat hij van hen verwachtte dat zij bij het nastreven van hun "liefdadige doeleinden..." "een licht voor de wereld" zouden zijn, evenals het Evangelie dat is op zijn gebied. (Zie Leer en Verbonden 45:9.)

Mijn geliefde zusters, met de woorden van de schriftuur zou ik u dus deze aansporing willen geven:

"Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn. (Leer en Verbonden 115:5.)
In de naam van Jezus Christus. Amen.

Van de Presiderende Bisschop

Vervolg bladzijde 194

Vaak zijn wij geneigd de dingen die wij niet weten of begrijpen bespottelijk te maken.

Dikwijls maken wij in het bijzijn van tieners geringschattende opmerkingen over hen zonder een serieuze poging te ondernemen om hen te begrijpen. Vaak zijn wij er bepaald op uit zo'n tiener onze eigen opvattingen op te dringen en hem zover te krijgen dat hij zich bij onze manier van doen zal aanpassen. Het is echter van het grootste belang dat wij hem accepteren zoals hij is en in het ontwikkelingsstadium waarin hij verkeert, op welk niveau hij ook moge staan wat betreft zijn omgangsvormen en goede manieren en dat wij hem door middel van de wisselwerking die het gevolg is van ons wederzijds contact, een goed voorbeeld geven, hetgeen aanleiding kan geven tot een prettiger verhouding, grotere kameraadschap en wat wel de hoofdzak is, tot de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

VI. Indien er iets prijzenswaardig is...

In sommige gevallen zullen wij als volwassenen er goed aan doen acht te slaan op de nieuwe en felle manier van spreken van de jongelui. Wij moeten weliswaar niet aarzelen om pal te staan voor onze eigen verworvenheden en daarbij te blijven, maar wij moeten ook openstaan voor goede ideeën of originele bijdragen tot de onderlinge conversatie, zoals alleen jonge mensen die soms kunnen leveren.

VII. Ze gedragen zich overeenkomstig hun gevoelens — zorg er dus voor dat ze zich prettig voelen.

Bij iedere willekeurige discussie of situatie waarin het erom gaat een moeilijk vraagstuk op te lossen, is het eerste dat de meeste mensen trachten te doen, een duidelijke omschrijving van het betreffende probleem te geven. Vervolgens gaan ze er direct toe over een oplossing te zoeken, maar slechts zelden zullen ze een onderzoek gaan instellen bij de betreffende persoon of groep om na te gaan hoe

zij er tegenover staan. Toch zijn gevoelens en emoties een hoogst belangrijk onderdeel van het menselijk gedrag en deze moet men dus trachten te achterhalen en uit te vorsen ten einde begrip te krijgen voor de jeugd. Volwassen jeugdleiders behoren dus eerst de gevoelens te begrijpen die de jongelui bezielen, als ze hun gedrag beter willen leren begrijpen en daar invloed op wensen uit te oefenen.

VIII. Vragen en antwoorden openen de deur.

Als u de jongelui een vraag stelt, moet u het antwoord dat u krijgt serieus opnemen. Als u zo gelukkig bent dat ze u een vraag stellen, doe hun dan de eer aan er diep over na te denken en die in ernstige overweging te nemen. Gebruik echter in geen geval teveel woorden. Als u werkelijk aandacht aan de tiener besteedt, zal dit zijn gevoel van eigenwaarde vergroten en tevens zal daardoor de brug worden versterkt, die de kloof overspant tussen u als volwassene en hem als tiener.

ZONDAGSSCHOOL

Zangoefening

Oefenlied voor de senior-zondagsschool voor de maand september 1967

Lied 76: "Kom, o Gij Vredevorst!"
Auteur: Parley Parker Pratt.
Componist: onbekend.

Dit lied is zowel geestelijk als bezielend van karakter. Klaarblijkelijk is het een lied van godsdienstig gehalte, daar het als een gebed tot de troon des hemels is gericht, maar het is ook vol spanning en ernst en geaccentueerd als een machtig hosanna; als wij er dan ook het juiste gevoel in willen leggen, moeten wij het gehele lied vurig en luid zingen.

In zijn boek "De geschiedenis van de heilige lofzangen" ("Stories of Latter-day Saint Hymns", page 185) schreef George D. Pyper: "Parley P. Pratt was met twaalfhonderd andere mannen, vrouwen en kinderen in de herfst van het jaar 1833 door een moordzuchtige bende uit hun huizen in Jackson County, Missouri, verdreven. Tweehonderd woningen werden verband en gezinnen uiteengerukt. Vele heiligen werden gedood en an-

deren wreedaardig afgeranseld... en de mensen werden verdreven naar Clay County aan de overkant van de rivier.

"Het was ongetwijfeld te midden van dergelijke beproevingen en gevaren, dat Parley P. Pratt schreef: "Kom, o Gij Vredevorst!" Het was een vurige kreet tot de God van Israël om Zijn volk te komen verlossen, een beroep op de machtige Koning der koningen om aan de zonde een eind te maken, een gebed, dat de tijd spoedig zou mogen aanbreken dat de heiligen in vreugdevoller liederen en met gejuich een vrederijk zouden mogen bezingen."

Dit hartelijke lied was opgenomen in het eerste zangboek dat in 1835 door de Kerk werd uitgegeven en men heeft het op verschillende wijzen gezongen. Parley P. Pratt was lid van de eerste Raad der Twaalven. Hij heeft respectievelijk over de Canadese, Britse en Californische zending gepresideerd en over die in de oostelijke staten van Noord-Amerika. Hij stierf in 1857 op 50-jarige leeftijd. Hij

heeft vele van onze mooiste kerkliederen geschreven, zoals bijvoorbeeld: "Een engel van de Heer" (lied 155), "Ziet, des hemels dauw" (no. 14) en "De morgen daagt, de nacht vliedt heen" (no. 113). Nergens vinden we het werk des Heren in deze tegenwoordige tijd schoner en dichtelijker tot uitdrukking gebracht dan in de liederen van Broeder Pratt.

Voor de zangleid(st)er

Probeer vóór de aanvang van ieder couplet een flinke, duidelijke voorslag te geven. In dit geval bestaat deze voorslag uit een royaal naar buiten uitzwaaien van beide armen, terwijl onze zangers de gelegenheid te baat nemen om adem te scheppen, zodat ze klaar zullen zijn om het eerste woord te zingen. Het matige tempo waarin dit lied wordt gezongen is 92 slagen per minuut. Neem dit tempo vooral niet sneller. Als het juiste tempo wordt aangehouden, zullen de mensen om de twee maten volkomen natuurlijk kunnen ademhalen, waarbij ze voor deze adempauze een kwart rust kunnen afnemen van de gepunteerde halve noten.

Voor de organist(e):

Om de zangers op de juiste wijze te inspireren, kan men op verschillende manieren beginnen te spelen. Gebruik in de eerste plaats een sterke

Wordt vervolgd op bladzijde 209

AVONDMAALSOPZEGGINGEN VOOR SEPTEMBER. SENIOR-ZONDAGSSCHOOL:

"En wederom brak Hij het brood en zegende het, en gaf de discipelen te eten."

(3 Nephi 20:3.)

JUNIOR-ZONDAGSSCHOOL:

Jezus zeide: "Komt herwaarts tot Mij, en Ik zal u rust geven."
(Mattheüs 11:28.)

Simplice Darwin K. Wolford

The image shows two staves of musical notation for piano accompaniment. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The music is in 4/4 time and features a simple, flowing melody with chords. The tempo is marked 'Simplice' and the composer is Darwin K. Wolford. The score consists of two systems of two staves each, with various note values and rests.

Hoe kunnen wij van onze leerlingen "daders des woords" maken?

DOOR ERNEST EBERHARD JR.

President David O. McKay heeft eens gezegd: "Het is niet genoeg te weten wat goed is, maar wij moeten het goede ook doen." Hij voegde hieraan toe dat als men een kind op school begrip heeft bijgebracht voor de noodzaak van gehoorzaamheid tegenover zijn ouders, het toch nog wel kan gebeuren dat zo'n kind naar huis gaat en daar ongehoorzaam is, hoewel het eigenlijk gehoorzaam had willen zijn. De profeet merkte tevens op dat veel leraren "in gebreke blijven hetgeen de les beoogt praktisch toe te passen, en dus het kind niet leren inzien hoe het de betreffende waarheid in zijn leven kan toepassen — in zijn leven van vandaag en niet op een onbepaald tijdstip in de verre toekomst."

Sprekende over het onderwijzen van evangelische waarheden, heeft President McKay de leraren opgeroepen voor hun leerlingen "wegen te ontsluiten, opdat zij het geleerde in praktijk kunnen brengen en het ook dóén." In plaats van over een bepaalde waarheid te gaan zedepreken, moeten de leraren hun leerlingen liever "de weg wijzen en precies aangeven hoe zij te werk moeten gaan."

In de Schriften wordt erop aangedrongen dat alle mensen tot dat inzicht zullen komen, opdat zij hun gedrag daarnaar zullen richten.

"En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelf met valse overlegging bedriegende." (Jak. 1:22.)

"Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is." (Matth. 7:21.)

"Want zij zullen volgens hun werken worden geoordeeld, en een ieder zal overeenkomstig zijn eigen werken zijn eigen heerschappij ontvangen in de woningen die bereid zijn . . ." (De Leer en Verbonden 76:111.)

Allen die bij het onderwijzen betrokken zijn moeten ervoor zorgen dat dit gericht is op het versterken van bestaande, aanvaardbare gedragsregels oft het veranderen van verkeerde of negatieve gedragingen. Over het algemeen wordt deze doelstelling wel door de leraren aanvaard, maar de verwezenlijking ervan ontgaat een niet onbelangrijk aantal leerkrachten te enen male. Op geen enkel ander gebied heeft ons onderwijs groter behoefte aan toename van de bedrevenheid in de kunst van het lesgeven dan in dit opzicht.

Om te beginnen zij opgemerkt dat dit opvoeden tot "daders des Woords" niet gemakkelijk is. Vooralsnog hebben wij nog maar heel weinig inzicht in de beweegredenen waardoor het menselijk gedrag wordt bepaald. Een andere moeilijkheid is weer de veelheid van stimulerende invloeden, waaraan de leerlingen buiten het klaslokaal zijn blootgesteld. Het is wel moeilijk om gedurende een les van 45 minuten het gedrag van de leerlingen bij voorbaat zo standvastig te maken, dat het in de loop van een wekelijkse periode van 10.000 minuten tegen verzwakking of wijziging van buitenaf bestand zal blijken te zijn. De druk die uitgaat van het milieu waarin de leerlingen verkeren en de sterke invloed van opgedane levenservaringen, dit alles zal met elkaar veel meer pressie op iemand uitoefenen dan de bekwaamste leraar in zo'n korte lesperiode kan teweegbrengen. Ondanks

deze beperking kunnen talloze mensen ervan getuigen, hoe hetgeen ze van sommige leraren hebben vernomen hen altijd is bijgebleven.

Waarom wordt ons gedrag bepaald?

Deze vraag wordt in de Schriften beantwoord. Men behoeft maar een blik te slaan in een Bijbel-concordantie om te zien hoe lang de lijst is waarin wordt verwezen naar het hart van de mens en de rol die het speelt in al zijn doen en laten. Spreuken 16:9 zegt het zo treffend: "Het hart des mensen overdenkt zijn weg . . ."

Dit wil niet zeggen dat de zuiver lichamelijke functie van het menselijk hart ons doen en laten in dit leven bepaalt. Het slaat veeleer op het feit dat het hart het orgaan schijnt te zijn dat ten nauwste betrokken is bij onze gevoelsreacties. Zo gebruiken wij de uitdrukking, dat iemand luchthartig is, een bezwaard hart heeft of dat zijn hart is gebroken. Het gezegde "iemand is zoals hij in zijn hart denkt" wijst erop dat wij bij het bepalen van onze levenswandel worden aangedreven door onze gemoedsaandoeningen. Als wij dus onze leerlingen zo willen beïnvloeden dat ze een rechtschapen en hoogstaand leven zullen leiden, dan moeten wij hen helpen een dusdanige mentaliteit te vormen, dat zij daardoor voortdurend tot een dergelijk leven worden aangespoord. **Hoe** wij zo'n gedragspatroon kunnen verkrijgen ligt meer op het terrein van de theoretische of intellectuele instelling die wij tegenover het leven aannemen. Het **waarom**, het motief om de ene handeling te verkiezen boven de andere, komt voort uit de emotionele structuur van iemands persoonlijkheid en karakter. Deze emotionele constellatie geeft aanleiding tot het vormen van bepaalde gevoelens of emotionele reacties, die tot stand komen door samensmelting van de opgedane levenservaringen, die beurtelings naar het positieve of naar het negatieve kunnen overhellen.

Hoewel de hierna volgende uiteenzetting van de manier waarop het vormen van iemands persoonlijkheid en karakter trekken tot stand komt, uiterst simplistisch is voorgesteld, wordt hierdoor op begrijpelijke en bruikbare wijze verduidelijkt en aangetoond, hoe

gedrag patronen gewijzigd, versterkt of geschapen kunnen worden. In de ontwikkeling van dit gedragspatroon is er sprake van vier grondbeginselen, te weten: (1) begrippen, (2) standpunten, (3) bepaalde trekken waardoor iemands persoonlijkheid wordt gekenmerkt en (4) iemands karakter.

1. Een begrip is de beschrijving van een voorwerp, toestand of beginsel. Het wordt voorgesteld door een symbool, zoals bijvoorbeeld een woord. Woordsymbolen als Godheid, kerk en tempel zou men dus begrippen kunnen noemen.

Een leerling kan dus ergens een gedetailleerd en volledig feitelijk begrip van hebben, zonder een bepaald standpunt tegenover dat begrip te hebben ingenomen. Zo hebben bijvoorbeeld vele leerlingen een gedetailleerd en op juiste gegevens berustend begrip van de Godheid, zonder in deze feitelijke kennis aanleiding te vinden om te trachten meer zoals God te worden in hun eigen leven. Men kan hen tot in bijzonderheden bijbrengen hoe de tabernakel van het oude Israël was ingericht, zonder dat zij daardoor ook maar iets meer verlangend worden om te leren begrijpen wat het beginsel van offerande, hetzij in zijn vroegere of tegenwoordige vorm te betekenen heeft, of dit in praktijk te brengen. Men kan hun de geschiedenis van de tempelbouw in de hedendaagse bedeling vertellen, zonder dat daardoor hun verlangen naar een tempelhuwelijk ook maar enigszins wordt aangewakkerd. Ze kunnen tot in de finesses bekend zijn met de architectuur zoals deze in het algemeen wordt toegepast voor onze bedehuizen, zonder dat deze kennis in hen enig verlangen of vermogen opwekt om vol eerbied deel te nemen aan de kerkelijke bijeenkomsten. Er zal bij de leerlingen geen bepaald standpunt worden gevormd, waardoor hun gedrag wordt beïnvloed, zolang ze met hun begrippen geen persoonlijke ervaringen hebben opgedaan, waardoor deze inhoud en betekenis voor hen krijgen.

2. Een standpunt is de houding die men tegenover een begrip aanneemt en die naar het positieve of naar het negatieve kan overhellen.

Een standpunt is het resultaat van een duidelijk te omschrijven en overeenkomstige persoonlijke ervaring met een begrip als bijvoorbeeld tempel en dit standpunt heeft de leerling zich dan eigen gemaakt of opgenomen in de organisatie van zijn ego, zodat dit nu van belang is geworden voor de verwezenlijking van zijn levensdoel. Zonder dat men er een standpunt tegenover heeft ingenomen, blijft een begrip sluimeren en gevoelt men geen behoefte erop te reageren of er iets mee te doen.

De grote waarde van standpunten bij de vorming en beheersing van ons gedrag is hun ingeboren neiging om stand te houden en hun motiveringskracht te behouden. Elke leraar kan de juistheid van deze stelling voor zichzelf bewijzen door er eens op te letten in hoeverre zijn eigen opvattingen — of die nu redelijk zijn of onredelijk, steekhoudend of ondeugdelijk, langzamerhand of plotseling ontstaan — hem consequent hebben aangezet tot het kiezen van bepaalde gedragslijnen en reactiepatronen. Als gedrag-bepalende factoren zijn deze opvattingen of standpunten die iemand is toegegaan veel en veel sterker dan reacties die kunstmatig worden uitgelokt. Dergelijke opzettelijk in de hand gewerkte reacties vervagen of worden geheel uitgewist, tenzij ze voortdurend worden versterkt. Feitelijk kan een eenmaal ingenomen standpunt ons levenslang met weinig of geen versterking bijblijven. Dit geldt zowel voor verkeerde, ongewenste standpunten als voor goede. Daarom moet bij al het Evangelie-onderricht de aandacht worden geconcentreerd op het vormen van standpunten of opvattingen, wanneer wij van onze leerlingen daders des Woords willen maken.

Standpunten of opvattingen blijven niet op zichzelf staan. Ze stapelen zich geleidelijk opeen en "vloeien uit" in andere gebieden van de emotionele aanpassing. Als bijvoorbeeld een vader zijn zoon belooft dat hij hem mee uit vissen zal nemen en dan, om de een of andere reden die de jongen niet kan begrijpen of die hem niet wordt duidelijk gemaakt, die vader in gebreke blijft zijn belofte na te ko-

men, dan kan die jongen wel eens zo teleurgesteld zijn dat hij zonder het zelf te beseffen ertoe komt te menen dat zijn vader ook in andere opzichten onbetrouwbaar is, hetgeen hun verhouding vertroebelt. In deze opvatting zal de jongen vermoedelijk worden gesterkt door eventuele latere ervaringen die op sommige punten overeenstemming vertonen met die eerste teleurstellende ervaring. In zijn latere leven zal dit eenmaal ingenomen standpunt misschien van invloed zijn op het aanvaarden of verwerpen van zijn vaders raadgevingen, terwijl hij groeit van kind tot volwassenheid.

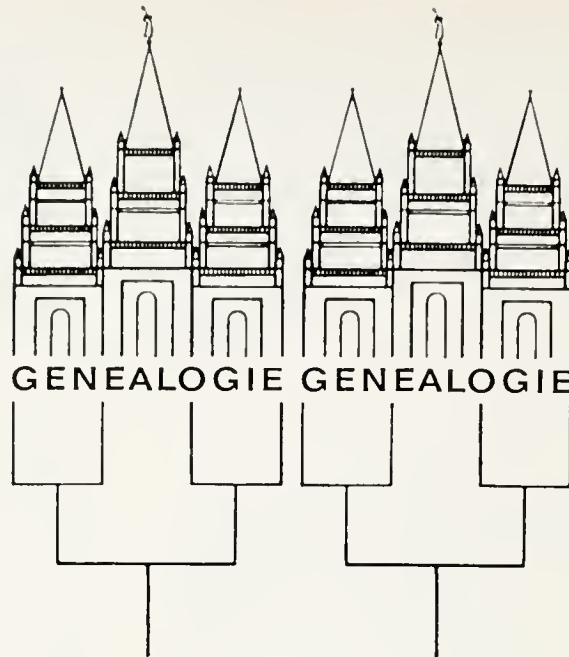
Juist op het gebied van deze "mentaliteitsvorming" mist het onderwijzen van het Evangelie dikwijls zijn uitwerking. Aangezien veel leraren niet begrijpen hoe dit proces precies in zijn werk gaat, zijn zij niet in staat, bij de voorbereiding en het brengen van hun lessen te bewerkstelligen, dat de leerlingen ertoe worden aangezet om de historische, verhalende of verklarende leerstof op zichzelf toe te passen en innerlijk te verwerken. Het onderricht verschaft hun niet het inzicht hoe zij de betreffende waarheden in hun huidige leven kunnen toepassen. Ze krijgen weinig of geen gelegenheid om de waarde van het geleerde te onderkennen en te verwerken in de wijze waarop zij hun eigen levensdoel nastreven.

Alleen wanneer het onderricht de leerlingen behulpzaam is bij de verwezenlijking van hun voornaamste levensdoel, zullen zij komen tot de innerlijke overtuiging of beleving van het geleerde, waardoor een standpunt wordt gevormd waarvan ze voortaan uit zullen gaan. Een dergelijke geestelijke instelling vloeit niet voort uit moraliserende of vermanende gemeenplaatsen, die door een leraar misschien ten beste worden gegeven aan het einde van een klasperiode geschiedkundig onderricht, terwijl de leerlingen rusteloos zitten te wachten op het ogenblik dat ze het klaslokaal kunnen ontvluchten.

3. Trekken waardoor iemands persoonlijkheid wordt gekenmerkt.

Wordt vervolgd op bladzijde 209

Niemand staat alleen

Op onze reis door dit leven komen wij dikwijls te staan tegenover moeilijkheden, teleurstellingen, ziekte en ontmoediging. Het is dan niet ongewoon te ondervinden, dat wij het gevoel krijgen dat zelfs de Heer in gebreke is gebleven onze gebeden te verhoren of dat ze het hemelhof niet hebben bereikt.

Toen de profeet Joseph Smith als gevangene te Liberty in Missouri in de handen van onrechtvaardige en goddeloze lieden was, heeft hij ongetwijfeld deze zelfte eenzaamheid en geestelijke neerslachtigheid gevoeld. De woorden die wij antreffen in de 121ste afdeling van De Leer en Verbonden, heeft hij uit het diepst van zijn ziel neergeschreven en wij lezen daar in het eerste vers: "O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?" In het zesde vers vervolgt hij dan: "Gedenk Uw lijdende heiligen, o onze God, en Uw dienstknechten zullen zich voor eeuwig in Uw naam verheugen."

In antwoord op deze plechtige en ernstige smeekbede sprak de Heer als volgt: "Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; en dan, indien gij het goed verdraagt zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren. Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten." Dan gaat de Heer

voort de profeet Joseph te vermanen wegens zijn gevoelens van eenzaamheid en opoffering in dit leven, door hem een opsomming te geven van alle tegenspoeden, gevaren en beschuldigingen die hem nog te wachten staan. Ten slotte zegt Hij tot de profeet: "Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven en voor uw welzijn zal wezen. De Zoon des Mensen is beneden dit alles nedergedaald. Zijt gij meerder dan Hij? Vervolg daarom uw weg, en het priesterschap zal met u blijven, want de mensen zijn grenzen gezet, en zij kunnen die niet overschrijden." (Zie De Leer en Verbonden 122:1-9.)

Dit is één van de meest troostrijke gevoelens die het herstelde evangelie ons in het hart kan geven: Wij zijn niet alleen. Wij zijn letterlijk Gods kinderen. Wij hebben een eeuwige Vader en Moeder, Die ons liefhebben en verlangend uitzien naar onze terugkeer in Hun tegenwoordigheid. Onze Vader in de hemel heeft het voor een ieder van ons mogelijk gemaakt om in deze wereld te komen, opdat wij in deze invloedssfeer beproefd mogen worden. (Parel van Grote Waarde, Abraham 3:25-28.)

Wij allen hebben ouders en grootouders, omdat wij door onze geboorte in deze wereld zijn gekomen op de door God bepaalde wijze. Volgens Zijn plan maakt ieder mens als hij in deze wereld wordt geboren, deel uit

van een gezin en een familie. De Heer heeft de profeet Joseph Smith hier nog eens speciaal op gewezen, toen Hij zeide: "En verder, voorwaar zeg Ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschrift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden. Daarom is het wettig, dat hij een vrouw hebbe, en deze twee zullen één vlees zijn en dit met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde en dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt." (De Leer en Verbonden 49:15-17.)

Hier wordt in ondubbelzinnige bevoordingen bekend gemaakt dat ieder mens tot Gods geslacht behoort en onbetwistbaar deel uitmaakt van die groep mannelijke en vrouwelijke geesten die waren voorbestemd om deze wereld te bevolken. President Brigham Young heeft ons verzekerd, dat hij aangaande ditzelfde beginsel eveneens een openbaring had ontvangen. Hij schreef: "Verzuim niet de Geest des Heren moeten zien te behouden, want als zij dat doen, zullen zij bemerken dat ze nog precies zo zijn als ze door onze Vader in de hemel werden georganiseerd, voordat zij ter wereld kwamen. Onze hemelse Vader heeft het menselijk geslacht georganiseerd, maar alle mensen zijn gedesorgeriseerd en verkeeren in grote verwarring." (President Brigham Young, uitspraak d. d. 23 februari 1847.)

Wij herhalen het dus, wij zijn niet alleen. Wij zijn van elkaar afhankelijk. Toen wij ter wereld kwamen, waren wij voor ons leven zelf afhankelijk van iemand anders; wij werden ook door iemand anders gevoed en gekleed. Onze hemelse Vader heeft dit van den beginne af zo bepaald. Ook voor onze verlossing zijn wij afhankelijk van iemand anders. Het is, zoals de apostel Paulus aan de heiligen van Korinthe schreef: "Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden." (I Kor. 15:22.) We zijn hulpeloos en vermogen niet onszelf te redden en te

Wordt vervolgd op bladzijde 209

Het vaste geloof van de leraar

Enkele opmerkingen

gemaakt door Nathan Eldon Tanner, lid van het Eerste Presidentschap, tijdens de OOV-conferentie in juni.

Eén van de mooiste ervaringen die ik in mijn jeugd heb gehad is geweest, dat er een jongeman bij mij thuis kwam en zei: "Eldon, we gaan een padvindersclub oprichten." Dat is nu vijftig jaar geleden; om precies te zijn was het een jaar voordat de Kerk het padvindersprogramma aanvaardde. Hij zei: "Jij bent juist de jongen van het slag dat we nodig hebben in onze club. Als we nog een paar lui zoals jij bij elkaar kunnen krijgen, zullen we één van de beste clubs van het hele land hebben."

Wat een prachtige manier om toenadering tot iemand te zoeken! Hij gaf me het gevoel dat ik belangrijk was. Ik dacht dat hij me werkelijk nodig had en ik ben er zeker van dat hij hetzelfde ook tegen de andere jongens heeft gezegd. Drie van ons moesten ruim drie kilometer lopen om die clubvergaderingen, die bij hem thuis werden gehouden, te kunnen bijwonen en na de eerste paar vergaderingen kon niets ons meer weerhouden te blijven komen. 's Winters sjuowden we zelfs tot onze knieën door de sneeuw om er heen te gaan. Toen hij ons de padvindersbelofte leerde, waren dit voor ons geen woorden zonder meer . . . Een toen we de padvinderswet leerden en ons die in het geheugen prentte, prakki-zeerden we er geen ogenblik meer over, ooit nog te liegen of oneerlijk te zijn. Wij hielden van onze hopman. We kwamen graag bij hem aan huis. Hij verwelkomde ons daar altijd en dan wisten we dat hij werkelijk van ons hield en zich voor ons interesseerde.

Broeders en zusters, dit is een onschatbaar iets. Als een jong iemand het gevoel krijgt dat u hem werkelijk nodig hebt, dat u van hem houdt en dat hij iets voor u betekent, zal hij u even trouw volgen als wij bereid waren die hopman in de padvinderij te volgen. Als ik er nog eens aan terugdenk, besef ik dat hij nooit een gelegenheid liet voorbijgaan, bij ons spel en op onze trektochten, in al wat wij deden, om ons te leren eerlijk te zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam en goed te doen aan alle mensen. Ik kan me niet herinneren dat hij ooit of op enigerlei wijze iets deed waarin wij aanleiding konden vinden om zijn getuigenis, zijn onkreukbaarheid, zijn eerlijkheid, zijn liefde en belangstelling voor ons in twijfel te trekken . . . Het was zoals President Grant eens zei: "Niemand kan het Evangelie van Jezus Christus onder inspiratie van de levende God en met kracht van omhoog onderwijzen, als hij er niet zelf naar leeft."

De Here staat gereed om de grootste zegeningen uit te storten over hen die zich voor Hem heiligen en Zijn geboden onderhouden en die in nederigheid en gebed voortgaan Hem te dienen. Daarom is het ook zo belangrijk dat iedere leraar behalve kennis van zaken en een getuigenis nog iets meer in zijn mars heeft, zoals moed, overtuigingskracht en een helder inzicht.

President Brown heeft eens zeer terecht opgemerkt: "Het vaste geloof van de leraar moet hen (de leerlingen) in de juiste koers houden, als ze door tegenstromingen en de winden van twijfel en cynisme worden bestormd." Dan vraagt hij: „Flakkert het licht van uw toorts bij ieder zuchtje van twijfel of kunt u uw licht laten schijnen in de duistere gangen waarin onwetende zielen ronddolen om deze helder te verlichten?"

Ik weet wel dat sommigen onzer zich in het geheel niet opgewassen gevoelen tegen de taak waartoe zij zijn geroepen. Misschien — en waarschijnlijk niet ten onrechte — hebben ze het gevoel, dat ze niet voldoende hun best hebben gedaan of dit te lang hebben uitgesteld. Toch staat de Here nog klaar om ons te vergeven. Als we iedere dag maar een klein beetje groeien en dicht bij Hem blijven, zal Hij ons bekwamen tot het werk waartoe wij zijn aangesteld . . . Als wij tot nu toe niet aan de gestelde eisen hebben beantwoord of in enig opzicht nalatig zijn geweest, laat ons dan niet trachten dit weg te redeneren, onszelf te verontschuldigen of naar een verklaring zoeken voor onze onverschilligheid of ons gebrek aan toewijding, maar laten wij ons bekeren en voorwaarts gaan. Onze invloed op het leven van een jongere kan van eeuwig aard zijn. Wij kunnen en mogen ons niet aan onze verantwoordelijkheid in deze onttrekken!

Heb je wel eens iemand over kerkgeschiedenis horen spreken en daarbij het gevoel gekregen dat je er eigenlijk "niet bij hoorde"? In onze Zondagsschoolklas hadden wij met deze zelfde moeilijkheid te kampen. We zijn toen dus op reis gegaan — een tocht die ons recht door de hoofdstraat der geschiedenis voerde en waarbij we ons eveneens op vele zijwegen hebben begeven, waar ook veel boeiendste beleven viel.

Terwijl wij zo deze geschiedenis "beleefden", voltrok zich in ons een wonderlijk proces. We hebben heel wat geleerd over de manier waarop de Heer werkt — hoe Hij Zijn kinderen leidt, overreedt en aanmoedigt. We hebben ook een heleboel over onszelf geleerd. In de volgende bladzijden zullen we jullie hier eens iets over vertellen.

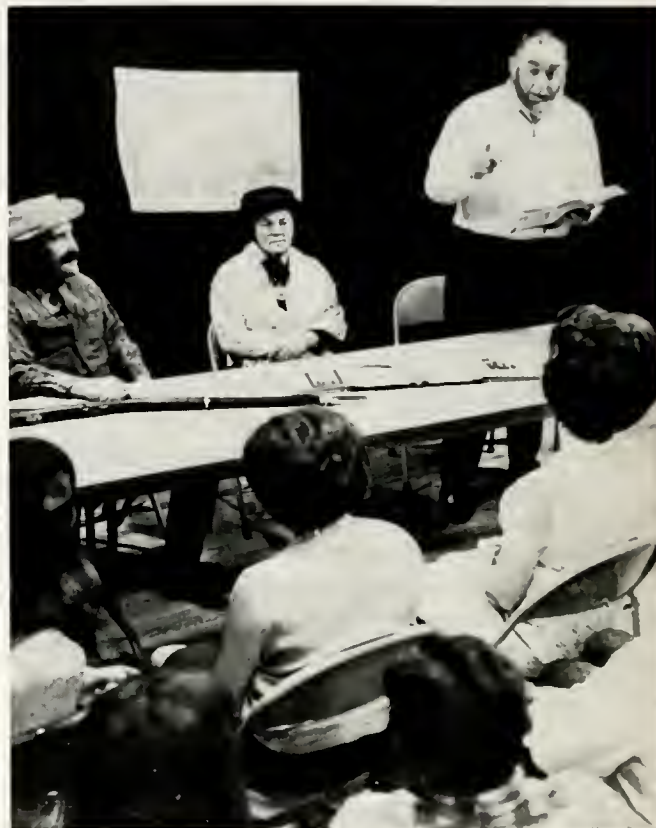
Ron Hales.

"Toen we over de top van het heuveltje heen kwamen en ons een weg baanden door een groepje bomen, konden wij zien hoe de Indianen daar beneden bezig waren het kostelijke gras plat te branden, waarop onze dieren waren aangewezen. De voorraad gras, die wij van de laatst-gepasseerde weide hadden meegebracht en zorgvuldig bewaard in alle beschikbare hoekjes en gaatjes van de wagen, was bijna uitgeput. Dit was al vele malen eerder gebeurd, maar evenals voordien, wisten wij ook nu weer, dat wij er wel iets op zouden vinden."

"Nadat het gepeupel ons had gedwongen plaats te nemen op de kleine, reeds met Heiligen overladen vloten, werden wij op genade of ongenade aan de stroom overgeleverd om die geweldige rivier over te steken. Ik klemde mijn kindje dicht tegen mij aan, toen het kanon, dat men op het dak van de tempel had opgesteld, ons een salvo nazond, dat zo dichtbij insloeg, dat wij door het schot met modder en water werden overdekt. De Here had ons echter wederom een profeet geschonken, alsmede het geloof om naar de overzijde te roeien, waar ons de vrijheid wachtte."

"Soms beraadslaagden wij te samen met President Brigham Young en stonden dan versteld over zijn inzicht in de moeilijkheden waarmee de mensen te kampen hadden — hun wanhoop over mechanische gebreken, hun tekort aan voedsel en kleding, de heersende ziekten en de kleine groepjes dergenen die geen geloof meer hadden en nu twist en tweedracht zaaiden. Velen van deze ongelovigen gingen uit ons midden weg, maar er bleven genoeg andere problemen over om ons geloof voortdurend op de proef te stellen."

Zo spraken drie mensen van onze wijk, die wij allemaal goed kenden. Onder invloed van de gedaanteverwisseling die zij hadden ondergaan door een doeltreffende vermomming en ten gevolge van hun persoonlijke overtuigingskracht, kregen wij het gevoel, dat wij werkelijk een persoonlijk gesprek hadden met drie leden van een afdeling pioniers, die met hun huifkarren de grote trek hadden volbracht. De gids sprak over problemen van organisatorische aard, over Indianen, over spoorzoeken in de wildernis en de beslissingen die onophoudelijk moesten worden genomen. De vrouw die daar sprak maakte gebruik van gegevens uit de geschiedenis van

haar eigen voorgelacht en vertelde hoe haar verwanten ontspanning vonden in zang en dans, hoe haar zoon onderweg was gestorven in hun wagen, hoe ze zich voelde toen ze omzag naar het nietige steenhoopje waaronder zijn lichaam ter ruste was gelegd en dat achterbleef. De "ouderling die zitting had gehad in de raadsvergaderingen der Kerk" sprak over de moeilijkheden onder de mensen. Het resultaat van deze opvoering verschafte ons een band met het verleden en wij kwamen tot het besef dat zonder het geloof, de hoop en de volharding van de pioniers die lange reis wellicht in Winter Quarters zou zijn geëindigd. Doordat deze mensen ons zo na stonden en wij hun verhalen als het ware uit de eerste hand te horen kregen, begonnen wij gewaar te worden wat de manier waarop zij hun tegenspoeden het hoofd boden, voor ons te betekenen had. Door het overwinnen van ontberingen, teleurstellingen en tegenslagen in ons eigen leven, krijgen wij niet alleen meer inzicht in wat zij te verduren hadden, maar wij leren er ook een les mee en wel deze: Evenals zij, kunnen ook wij alleen in het leven slagen door geloof, hoop en volharding.

Geschiedschrijvers hebben gezegd:

" . . . Toen alles verloren scheen en de Heiligen op het punt stonden zich aan hun wanhoop over te geven, werd de hemel verduisterd door zwermen zeemeewen, die boven de velden zweefden onder het uiten van hun klagelijk gekrijs . . . Zij aten de plaag op, zij verslonden de schadelijke insecten letterlijk, daarna vlogen ze naar de waterstromen, dronken daar en spuwden het onge-dierte uit, waarna zij naarhet slagveld terugkeerden. Dit vond dagen achtereen plaats, totdat alle krekels waren vernietigd. De mensen dankten God, want voor hen was dit een wonder."

(Uit: "Essentials in Church History" door Joseph Flieving Smith, p. 468.)

Wij hebben hieruit geleerd dat:

Het gemakkelijk voor de pioniers zou zijn geweest zich gewonnen te geven en te menen dat de Heer hen was vergeten. De teleurstellingen op de tocht waren zwaar te verduren geweest, maar dit was nog veel erger. De eerste echte oogst die zij hadden gehad sedert hun aankomst in de vallei werd daar verslonden door grote zwermen krekels.

Terwijl de pioniers alles deden wat zij konden om de plaag te bestrijden, wendden zij zich tot de Heer, wetende dat Hij hen zou helpen. En Hij hielp hen interdaad ook, omdat zij geloof hadden.

Maar al te vaak ondernemen wij zelf niets en stellen het geloof in God daarvoor in de plaats. De Heer wil dat wij zullen weten dat Hij er is en dat wij op Hem kunnen vertrouwen, maar wij moeten ook op onszelf kunnen rekenen, opdat ons geloof in de Heer zal toenemen en wij ons zelfvertrouwen mogen versterken.

Heb jij genoeg geloof -

Om het te proberen?

Om tienden te betalen?

Om gehoorzaam te zijn?

Om te bidden?

Om iets te weten te komen?

Om God lief te hebben?

In de geschiedenis der kerk staat opgetekend:

"Ik weet dat wat ik gezegd heb, wáár is, maar daar ik inzie dat u voort moet gaan, zal ik met u mee gaan; ik zal u helpen waar ik kan, met u werken en met u rusten, met u lijden en zo nodig met u sterven. Moge God in Zijn barmhartigheid ons zegenen en behoeden."

(Woorden gesproken door Ouderling Levi Savage tot het "handkargezelschap", als aangehaald door Joseph Fielding Smith in zijn boek "Essentials in Church History", p. 487.)

Bij ons in de klas zeiden ze:

"Ik had het nooit klaargespeeld! Mijn meeste bezittingen te moeten achterlaten en al die kilometers te lopen trekken en duwen . . ." Bij al die moeilijkheden van buitenaf met Indianen, slechte wegen of helemaal geen wegen, barre weersgesteldheden en lange, zware dagen, zal de grootste moeilijkheid wel zijn geweest om innerlijk de **moed** erin te houden om verder te gaan. Eigenlijk lijk de **moed** erin te houden om verder te gaan. Eigenlijk is dit ook nu nog zo. Het enige dat ons in feite ervan kan weerhouden alles te doen wat wij willen doen en te worden wat wij willen worden, is ons eigen ik!

Zij die nu bezitten wat ze in het verleden eenmaal hebben willen bezitten, hebben dit omdat zij moedig zijn geweest. Moed is dezelfde kenmerkende eigenschap die tieners in zo'n "handkargezelschap" hebben opgebracht — tieners zoals jullie; het enige verschil is dat jullie de **moed** zult moeten opbrengen en gebruiken in een wereld die andere problemen en uitdagingen heeft.

Heb jij de moed -

- Om je getuigenis af te leggen?
- Om eerlijk te zijn tegenover jezelf?
- Om te leven zoals de Heer dat wil?
- Om zedelijk rein te blijven?
- Om stand te houden tegenover hen die je geloof belachelijk willen maken?
- Om de leiding op te nemen?
- Om een goede zoon of dochter te zijn?
- Om met de juiste mensen om te gaan?
- Om "nee" te durven zeggen?
- Om "ja" te durven zeggen?

Uit het verleden:

"Vlakbij de tempel, aan de westzijde, staat het Mormonse Tabernakel, een kolossaal grote gehoorzaal . . .

Het dak, een wonder van techniek voor de tijd waarin het werd uitgedacht, is een 3 meter dikke overspanning van houten latwerk, waarvan het labyrint van spanten is bijeengehouden door houten nagels of pinnen en ongelooiid leer.

"Toen men bezig was het ontwerp voor het nieuwe Tabernakel te maken, verzocht Brigham Young Joseph Ridges een orgel te bouwen, waarvan de afmetingen en kwaliteiten in overeenstemming zouden zijn met het nieuwe bouwwerk. Enorme boomstammen werden over een afstand van ruim 560 km met een span ossen aangesleept voor de vervaardiging der pijpen . . . Sindsdien is het instrument in de loop der jaren herbouwd, aangevuld en vele malen verbeterd en is thans erkend als één van de mooiste orgels ter wereld."

(Utah State Historical Society, *The Valley of the Great Salt Lake*, pp. 65—68.)

Heb jij genoeg fantasie -

Om je eigen talenten te ontdekken?

Om uitdrukking te geven aan je eigen levenskracht?

Om een goed vriend te zijn?

Toepassing op onszelf:

Hoe zou het zijn als je niet meer zelfstandig kon denken, d.w.z. dat je alles precies zo zou moeten aanvaarden als het er nu bij staat? Dan zou het enige dat je zou kunnen lezen, zien, horen of eten datgene zijn, dat al eerder was geschreven, gefotografeerd, geschilderd, opgenomen, vastgelegd, gecomponeerd en op het land verbouwd. Dat zou dan maar een vrij trieste wereld zijn, vint je niet?

Bij het bezichtigen van het Tabernakel zagen we vele voorbeelden van het gebruik dat de pioniers hadden gemaakt van hun fantasie, zoals bij het leggen der fundamenten, het ondersteunen van de reusachtige dakspanten tijdens de bouw, het gebruik van houten pinnen en ongelooiid leer voor het versterken en beweiligen van gecompliceerde voegen en zwakke plekken in de balken, en het omleiden van het water van de "City Creek" aan de voet van het Tabernakel voor het aandrijven van de balgen die de lange orgelpijpen van lucht moesten voorzien.

In de komende week of misschien vandaag al, kan er zo door scheppend nadenken een oplossing worden gevonden voor één van je eigen levensproblemen, als je gebruik maakt van hetzelfde recept waarmee de jeugdige pioniers hebben gewerkt, niet alleen bij de constructie van het Tabernakel, maar ook bij de opbouw van hun eigen levenshuis.

VOOR DE KINDEREN

DOOR ERMA REYNOLDS.

★ Kinderspelletjes van heinde en ver ★

JAPAN.

Japanse jongens en meisjes hebben een spel, waar zij veel van houden en dat "standbeeld" wordt genoemd. Eén van de kinderen wordt tot "leider" gekozen. De andere spelers staan voor hem. De "leider" roept ze toe, een of andere ongemakkelijke houding aan te nemen, zoals: "Raak met je rechterhand je linkervoet aan", of: "Raak de achterkant van de rechterknie aan met je linkerhand." Daarna roept hij vlug: "Stop!"

Op het woordje "Stop" moeten de spelers stokstijf blijven staan in de houding die ze hebben bereikt als dit bevel wordt gegeven. De spelers die zo gelukkig zijn, dan de juiste houding te hebben bereikt die in het eerste commando werd genoemd, hebben nu het voorrecht de "leider" na te zitten en wie hem te pakken krijgt, wordt de nieuwe "leider".

ZUID-AMERIKA.

Zuidamerikaanse jongens en meisjes doen een spelletje dat de "muzikale zakdoek" wordt genoemd. De spelers zitten op stoelen bij een piano en één van de spelers krijgt een zakdoek. Als de muziek begint, wordt de zakdoek vlug van de ene speler naar de andere gegooid. De muziek wordt steeds sneller en ook de zakdoek gaat steeds sneller van hand tot hand. Dan houdt de muziek opeens stil.

De onfortuinlijke speler die de zakdoek op dat moment in zijn hand houdt, moet de gastvrouw of speelleider een of ander voorwerp als pand geven, dat hij op het eind van het spel kan terugkrijgen door een of andere opdracht uit te voeren. Hij raakt hierdoor ook buiten spel. De wedstrijd gaat op deze manier door, totdat er nog maar één speler over is.

RUSLAND.

Russische kinderen spelen een "kat-en-muis" spel. Alle spelers, op drie na, vormen een kring. Deze drie stellen de "katten" voor en zij moeten midden in de kring staan met hun ogen stijf dicht, terwijl de anderen, die "muizen" zijn, om hen heen in het rond dansen. Plotseling roept één van de muizen: "Daar komt de kat aan!" Dan staan de muizen doodstil. De "katten" doen nu hun ogen open en kijken de muizen fel aan. Als de "katten" een muis kunnen vangen, die zich ook maar een sikkepitje beweegt, dan moet die muis ook naar het midden van de kring komen om de "katten" te helpen nog meer "muizen" te vangen. Het spel duurt voort, totdat al die "muizen" in "katten" zijn veranderd.

SPANJE.

Een spel dat de Spaanse kinderen graag spelen, noemen ze "Retenido". Hierbij gaan de spelers op hun knieën in een kring zitten. Degene die hem is gaat midden in de kring staan. Hij heeft een bal, die hij hoog opgooit. Op het ogenblik dat hij de bal loslaat, springen de geknielde spelers overeind en lopen hard weg in verschillende richtingen. Als degene die hem is de bal dan opvangt, roept hij: "Raak!" De weglopers blijven dan waar ze zijn en staan volkomen stil. Degene die hem is, probeert ze dan met de bal te raken. Als hij misgooit, moet hij hem nog eens zijn. Raakt hij één van de spelers, dan moet die hem zijn.

Vervolg bladzijde 199

en heldere registratie, dus met een paar hoog-getimbreerde registers erbij. Speel in de tweede plaats met een vaste, en niet met een weifelende toon. Speel in de derde plaats deze muziek met een krachtig, regelmatig ritme. Tracht gelijk op te gaan met de zangleider in uw streven naar een gematigd tempo van 92 slagen per minuut, d.w.z. telkens bijna drie slagen in twee seconden.

Transponeert u wel eens? Dat is best aardig als u het eerst eens voor uzelf wilt proberen. Voor de gewone gemeentezang moet dit lied eigenlijk in een lagere toonaard worden gezet dan volgens het zangboek. Als u niet bedreven bent in het transponeren, zet het dan eens op uw agenda om u hier eens fijn in te gaan oefenen. Denk daarbij maar eens aan het gezegde: "Wat men met volharding doet wordt gemakkelijker om te doen." Oefen het eerst met een halve toon lager, en dan met een hele toon lager in de toonaard A-mineur.

— Alexander Schreiner.

Niemand staat alleen

Vervolg bladzijde 202

verlossen zonder de hulp en de liefde van de Heer Jezus Christus.

Het is waar dat onze verlossing, n. l. de verlossing waarover Christenen spreken, een persoonlijke aangelegenheid is, d.w.z. deze wordt ons deel door de genade van Christus. Door Zijn zoenoffer heeft Hij de gehele mensheid verlost, maar onze verheerlijking in de betekenis van onze terugkeer in Gods tegenwoordigheid om met Hem voor eeuwig te heersen en te regeren, is een familie-aangelegenheid. Deze is dus afhankelijk van onze gehoorzaamheid aan de daarvoor geldende wetten. Deze goddelijke wetten beogen een hereniging van al onze aardse verbintenissen en familiebetrekkingen, zoals deze door de macht van het priesterschap op ons hoofd zijn verzegeld. (De Leer en Verbon-

den 132:7.) De Heer heeft gezegd: "In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden; en om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond) en indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven." (De Leer en Verbonden 131:1-3.) Op een andere plaats staat geschreven dat dezelfde omgang die hier onder ons bestaat, daar ook onder ons zal bestaan, als wij trouw zijn aan de verbonden en geloften die wij in dit leven met de Heer hebben gesloten." (De Leer en Verbonden 130:2.)

Naarmate de betekenis van de openbaringen des Heren zich voor ons ontvouwt, wordt het ons duidelijk, dat wij geestelijk noch lichamelijk alleen staan. We zijn voor ons leven kennelijk van God afhankelijk, maar we zijn ook van elkaar afhankelijk voor de positie waarin wij in het eeuwige leven komen te verkeren. Wat zouden wij bijvoorbeeld zonder het priesterschap van God moeten doen? We zouden onszelf persoonlijk niet kunnen dopen, we zouden onszelf niet kunnen zalven of zegenen. Zo is het ook met alle andere beginselen en verordeningen van het Evangelie. Wij hebben elkaar nodig. Wij moeten elkaar liefhebben en dienen als wij de heerlijkheid willen bereiken die de Heer heeft beloofd aan Zijn getrouwe en gehoorzame kinderen. Dit is één van de voornaamste redenen waarom de heiligen overal ter wereld worden vermaand om deel te nemen aan de tempelverordeningen. Voor het beërven van de volle heerlijkheid zijn wij niet alleen afhankelijk van onze echtgenoten, vaders, moeders en kinderen, maar als wij in de eeuwige heerlijkheid "dezelfde omgang die hier onder ons bestaat" verwezenlijkt willen zijn, dan moeten wij in een eeuwige keten van vaders, moeders en kinderen aan elkaar verzegeld worden.

Wij geven u ons getuigenis met de woorden van de apostel Johannes: "Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is." (I Johannes 3:2.)

Hoe kunnen wij . . .

Vervolg bladzijde 201

Nadat iemand zich een bepaald standpunt ten aanzien van een begrip heeft eigen gemaakt, zal hij reageren in overeenstemming met de vooringenomenheid die hij nu gevoelt. Doordat hij telkens op dezelfde wijze zal reageren op grond van deze neiging, worden er bepaalde reactiepatronen gevormd die blijvend zijn en zijn gedragspatroon levenslang zullen beïnvloeden. Deze onveranderlijke reacties, die wij ook wel de kenmerkende trekken van iemands persoonlijkheid noemen, zijn bepalend voor de soort en de hoedanigheid van het karakter dat wordt gevormd.

4. Het karakter: Dit is het vermogen om een bevredigend en productief leven te leiden in het kader van de maatschappij waarvan de persoon in kwestie deel uitmaakt. De eigenlijke gemeenschap waartoe een leerling als Heilige der Laatste Dagen behoort, is het koninkrijk van God. Dit is dan ook de reden waarom Jezus voortdurend de nadruk heeft gelegd op de noodzaak om het oog gericht te houden op hetgeen wij kunnen worden. Bij het onderwijzen van het Evangelie dient voldoende aandacht te worden besteed aan deze oriëntering als wij bij de leerlingen opvattingen willen doen postvatten, waardoor de poorten naar de hemelse gemeenschap voor hen worden geopend, die immers het enige doel en oogmerk in het leven van een Heilige der Laatste Dagen moeten zijn. Weliswaar moeten de leerlingen in de wereld van vandaag leven en zich aanpassen aan alle invloeden, zowel goed als kwaad, welke uitgaan van hun omgeving. Ze moeten zich er evenwel steeds van bewust zijn, dat hun tegenwoordig milieu slechts tijdelijk is en dat zij altijd en in de eerste plaats moeten streven naar het burgerschap in Gods koninkrijk.

De volgende maand zullen er enkele methoden worden besproken, waardoor onderwijs dat meer op de praktische toepassing is gericht, wordt bevorderd en mogelijk gemaakt, en waardoor bij onze leerlingen de gewenste mentaliteit wordt aangekweekt.

De Kerk leeft

UTRECHTSE DISTRICTSCONFERENTIE
OP 23 APRIL 1967 TE UTRECHT

Deze conferentie, gehouden in het gebouw „Trianon” te Utrecht en als steeds uit twee openbare vergaderingen bestaand, werd als gebruikelijk voorafgegaan door een gelijktijdig gehouden ZHV-vergadering en een priesterschapsvergadering van het gehele district Utrecht. Aangezien mij geen gegevens over het verloop van de ZHV-vergadering bekend zijn, moge ik met deze korte vermelding volstaan. Wat de priesterschapsvergadering betreft: deze ving om 9.30 uur onder presidium van de zendingspresident Dale R. Curtis en onder leiding van de districtspresident Henry Neerings aan met een welkomstwoord van laatstgenoemde. Daarna werd door de aanwezigen lied 155 „Wij zijn werkers, trouwe werkers” gezongen, waarna broeder Van de Hazel vooringing in gebed. Broeder Frans Visser, als eerste spreker van deze morgen, deed een beroep op de aanwezigen om de jeugd in deze voor haar zo gevaarlijke tijd te steunen met raad en daad. Hierna volgde een toespraak van broeder J. de Jager, raadgever in het zendingsbestuur, over het priesterschap.

Op indringende wijze wees spreker op de macht, die God Zijn priesterschapsdragers heeft verleend en daarmee de grote verantwoordelijkheid die dat bezit medebrengt.

Deze vergadering werd om 10.30 uur gesloten met het zingen van lied 38 „De Heer is mijn Licht”, daarvan het eerste en vierde vers, en gebed, door Br. den Hollander opgezonden.

Ochtendvergadering: Deze vergadering, eveneens onder presidium van de zendingspresident Dale R. Curtis en onder leiding van de districtspresident Henry Neerings, nam om 11 uur een aanvang, eveneens met lied 155. Het openingsgebed werd uitgesproken door Br. Willem van Zoeren sr., president van de Amersfoortse

gemeente. Een zendelingenkwartet zong daarna op verdienstelijke wijze het lied no. 121 „Kalm, mijn broeder”. Elder Henry Neerings, daarna het woord nemend, herinnerde aan het thema van deze conferentie: „De sleutelen van het Koninkrijk Gods de mens verleend”. Hij leest o.a. uit Leer & Verbonden afd. 27 voor en wijst er op dat in de Bijbel de herstelling van het Evangelie wordt voorspeld, welke voorspelling in vervulling is gegaan.

Vervolgens stelde President Curtis twee priesters aan de aanwezigen voor ter ondersteuning in hun nieuwe ambt van ouderling, namelijk broeder Cornelis Dijkwel uit Utrecht en broeder Hendrik Ruis uit Gouda. De ondersteuning was eenparig. Broeder Lagerberg uit Frankfort, belast met het toezicht op het kerkelijk bouwplan, hield een uitgebreide redevoering in het Engels, vertaald door President de Jager, naar aanleiding van de bouw van een nieuwe kerk in Utrecht, waarvoor thans de toestemming was verleend.

Nadat een koor, bestaande uit leden van de Goudse, Utrechtse en Amersfoortse gemeenten het lied no. 28 „O, komt tot Jezus” ten gehore had gebracht, verkreeg president de Jager het woord en sprak over de strijd tussen goed en kwaad, de hoofdinhoud van de evangelieboodschap. Spreker gaf vervolgens voorbeelden van de listen en lagen in deze laatste dagen, waarvoor de leden der Kerk zich in acht moeten nemen. Hij besloot zijn toespraak met het voorlezen van Alma 29 : 1 en 2. Nadat het slotlied no. 57 „Heer geef mij meer reinheid” was gezongen, sloot president Domröse, president van de Goudse gemeente, deze vergadering, die door 160 personen werd bijgewoond, met gebed.

Namiddagvergadering. Om 13.30 uur werd deze vergadering door Elder Henry Neerings met een welkomstwoord geopend, waarna door de aanwezigen lied no. 80 „Komt alle zonen Gods” werd gezongen. Broeder Arie Bredewoud uit Utrecht opende met gebed. Na een korte verklaring van de zendingspresident betreffende de afwezigheid van broeder Engelbert, die wegens omstandigheden genoodzaakt was

als raadgever in het zendingsbestuur af te treden, werden de Algemene Autoriteiten door de zendingssecretaris Elder B. Knudsen ter ondersteuning aan de aanwezigen voorgesteld. De stemming was eenparig. Het zendelingenkwartet zong vervolgens het lied no. 108 „Schoon soms beproevingskwellen mag”, waarna het woord aan enige jonge priesterschapsdragers werd gegeven, namelijk eerst aan Han van Damme, priester uit Utrecht met als onderwerp „Ik ben een priesterschapsdrager hier op aarde”. Spreker zette op vaardige wijze de rechten en plichten van een priesterschapsdrager uiteen en getuigde van de zegeningen die het verheerlijken van het priesterschap in Gods koninkrijk met zich brengt. Vervolgens sprak ouderling Poul Stolp, eveneens uit Utrecht, over hetzelfde onderwerp, doch belichtte dit op een andere wijze. Hij sprak over de macht van het priesterschap en haalde voorbeelden uit de Bijbel daarbij aan. (Jozua 10:12 en Mozes 7:13. Gods priesterschapsmacht is oneindig; de mens heeft die macht gedeeltelijk ontvangen, doch het bezit van het deel dat hem werd verleend, legt hem tevens grote verantwoordelijkheid op. Spreker besloot met voorlezing van L. & V. 121: 41. Nadat door de aanwezigen lied 179 „O, zeg wat is waarheid” was gezongen, sprak wederom een jonge ouderling, David Gout. Als bouwzending vertelde hij van zijn ervaringen als zodanig en getuigde van de grote zegeningen die men ontvangt door het arbeiden in Gods koninkrijk en de vooruitgang, die men aldus doende maakt.

Zuster Krest, die 52 jaar in Amerika was geweest, zeide dankbaar te zijn haar vaderland terug te mogen zien. Deze bejaarde zending had maar één verlangen: de mensen dichter bij God te brengen, vooral de inactieve leden, over wie zij zich ernstig zorgen maakt. Ondanks haar lange afwezigheid uit haar land, spreekt zij nog zeer goed Nederlands.

Zuster Gast, eveneens in de bouwzending werkzaam geweest, had daardoor het grote voorrecht de Kerk en dus het evangelie,

nader te leren kennen; zij was namelijk nog geen lid. Allerlei soorten werk had zij gedaan, specie met de handen gemaakt. Maar haar enthousiasme nam toe en drie weken later was zij gedoopt.

Zuster Visser, hierna het woord verkrijgend, sprak ook over haar zendingservaringen en de zegeningen daarvan en over de wijze waarop zij tot de Kerk was gekomen. Spreekster eindigde met het uitspreken van haar getuigenis van de waarheid van hetgeen de Kerk leert. Zuster Bossaert betuigde haar dankbaarheid voor het feit, dat zij het evangelie mocht leren kennen en voor de veranderingen die dat in haar leven had te weeg gebracht. Nadat schrijver dezes over het onderwerp „Wat betekent het evangelie voor ons als Nederlanders” had gesproken, waarbij hij o.a. zeide dat het opgegeven onderwerp eigenlijk luidde: „Wat betekent de Kerk voor ons als Nederlanders” en betoogde dat dit geen verschil maakte, aangezien de begrippen Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en Evangelie van Jezus Christus volkomen identiek zijn, sprak de zendingspresident enige lovende woorden over de deelnemers en deelnemers aan deze conferentie, die welgeslaagd mocht heten.

Als laatste spreker in deze namiddagvergadering hadden wij het voorrecht Elder Walter Trauffer, de president van de Zwitserse Tempel te horen, die met zijn echtgenote deze vergadering bijwoonde. Na enige inleidende woorden over wijlen zijn zwager Pieter Vlam, aan de oude leden van de Kerk welbekend, wiens gewilligheid om het evangelie te verkondigen ook mij tot de kerk had gebracht, ging spreker over tot het onderwerp, dat hem uiteraard nauw aan het hart ligt: het tempelwerk en het Melchizedekse priesterschap, dat iedere man in de Kerk moet dragen om tempelwerk alleen of met zijn vrouw te kunnen doen. Ook richtte hij een waarschuwend en aanmoedigend woord tot de jongeren, die in een zeer moeilijke tijd leven. Hij maande hen tot standvastigheid aan. Nadat zijn toespraak, die in het Duits werd gegeven en door broeder v. d. Put in 't Nederlands werd vertaald, was beëindigd, werd deze vergadering gesloten door het zingen van het koor, dat lied no. 220 „Heiland, geef een avondzegen” ten gehore bracht, en gebed, waarin president van Zoeren, president van de Amersfoortse gemeente, vooringing. Deze vergadering werd door 145 aanwezigen bijgewoond.

A. D. J.

AANGEKOMEN

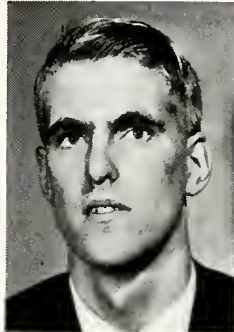
Copier, Antonia,
van Salt Lake City, Utah

Kest, Catarina,
van Concord, California

Vandewijngaert, Marie-Jose,
van Logan, Utah

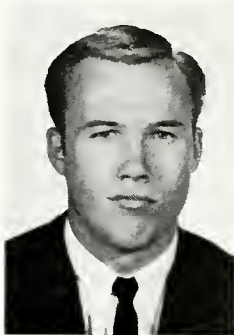

Bakker, Wilford Woodruff,
van Salt Lake City, Utah

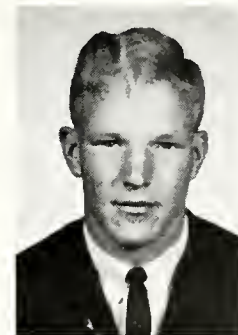

Bierman, Daniel Keith,
van Salt Lake City, Utah

VERTROKKEN

Boekweg, David G.,
Salt Lake City, Utah

Coppinga, Hendrik,
Salt Lake City, Utah

Schetselaar, Frank,
Salt Lake City, Utah

Vriendelijke
woorden kosten weinig,
maar bereiken veel.

Pascal

Een terugblik op de laatste mutaties in het presidentschap van de Hollandse Ring

Het is reeds enige maanden geleden, dat broeder W. H. Verbeek noodgedwongen - n.l. door veelvuldige afwezigheid i.v.m. zijn overplaatsing als officier van de Koninklijke Nederlandse Landmacht - zijn ambt als eerste raadgever van het ringpresidentschap moest neerleggen en dientengevolge in het genoemde presidentschap de noodzakelijke wisselingen dienden plaats te vinden hetgeen resulteerde in het geroepen worden als eerste raadgever in dat presidentschap van broeder C. Schulders - voorheen tweede raadgever - en broeder C. de Bruijn als tweede raadgever. President de Bruijn is dus „het nieuwe gezicht" geworden en dat is aanleiding genoeg om iets meer van hem te weten te komen.

Hoewel het vertrek van broeder Verbeek algemeen werd betreurd, verwonderde het de „insiders" geenszins dat broeder de Bruijn waardig werd bevonden te worden geroepen ons ringpresidentschap weer te completeren. Dit kon ook duidelijk worden opgemaakt uit de afscheidswaardige conferentiedag van 4 december 1966 toen de vorenbedoelde wijzigingen in ons ringpresidentschap ter algehele goedkeuring door de leden der Kerk aan diezelfde leden werden voorgesteld; de aanstelling als zodanig volgde op 12 december d.o.v. en werd verricht door Elder Cullimore, assistent van de raad der twaalfen. Immers, president de Bruijn had zijn sporen als actief lid al ruimschoots verdiend in de jaren vanaf de oprichting van de Hollandse Ring toen hij op meer dan voortreffelijke wijze, samen met zijn echtgenote de OOV in de Hollandse Ring presideerde, hijzelf als president van de Jongemannen - en zijn echtgenote als presidente van de Jonge vrouwen Ring-OOV.

President de Bruijn die op 6 februari 1932 te Aalsmeer werd geboren, is nog niet zo lang lid van de Kerk, n.l. pas zeven jaar, om precies te zijn vanaf 18 maart 1960 op welke datum hij in Amsterdam werd gedoopt. Het is hierbij zeker waard om te vermelden dat hij (in het najaar van 1959) niet langs de gewone weg - bedoeld wordt uiteraard door de zendelingen - in aanraking kwam met de Kerk, maar door... een zuster van de Kerk, een zekere Rineke van Thiel Berghuys, van beroep typiste op het kantoor van president de Bruijn. U ziet hier weer eens een goed voorbeeld van de leuze: ieder lid een zendeling en tot welke gevolgen de toepassing er van kan leiden. Het is niet te veel gezegd, indien men concludeert dat ervoor de betrokkenen een hemel is opengegaan. Zo ook in dit geval, want het zal de lezers van de Ster wel niet verbazen, dat deze jonge vrouw en deze jonge man later met elkaar in het huwelijk traden. Het echtpaar de Bruijn heeft thans drie kinderen, Herman, Anita en Sylvia die resp. 4, 3 en 1 jaar oud zijn. Hoewel zuster de Bruijn door haar voorbeeld en levenswijze haar echtgenoot - mogen wij het zo stellen - het beslissende duwtje heeft gegeven hetgeen resulteerde in diens lidmaatschap van de Kerk, dateert zijn eerste kennismaking met het Mormonisme toch reeds van een veel vroegere datum, want het toeval wilde (is dit wel toevallig?) dat president de Bruijn die nog nooit van de Mormonen had gehoord, in 1956 Salt Lake City bezocht. Hij deed toen al een zeer goede indruk op van de heiligen en de Kerk en was zo enthousiast dat hij, teruggelaten in Holland, voor de „jongelingsvereniging" - een soort OOV zou men kunnen zeggen - van de gereformeerde kerk waartoe hij destijds behoorde, over het gebrachte bezoek een lezing hield die naar de mening van sommige autoriteiten van de gereformeerde kerk

President Cornelis de Bruin, 2de raadgever in het ringpresidentschap.

veel te gunstig voor de Heiligen en de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uitviel.

Het zal uit het voorgaande duidelijk zijn, dat de leden van de Kerk en die van de Hollandse Ring in het bijzonder zeer tevreden mogen zijn dat president de Bruijn op zo'n hoge post is geroepen. Ons ringpresidentschap is hierdoor in staat de krachtige lijn in zijn beleid te vervolgen en de aan zijn zorgen toevertrouwde leden en onderzoekers der Kerk met vaste hand te blijven leiden, dit alles in het voetspoor dat onze Zaligmaker voor Zijn schapen heeft achtergelaten en onder de opperste leiding van onze Hemelse Vader en de Zoon welke door tussenkomst van de algemene autoriteiten der Kerk aan de Ringen van Zion wordt overgebracht.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gent

Gava, Antonio, 24 maart 1967

Misschaert Verdonck, Yvonne, 24 maart 1967

Heerlen

Kersten-Stijns, Maria Elisabeth, 24 maart 1967

Hengelo

Stijkel, Hendrikje, 24 maart 1967

Zwolle

Pot, Hendrik, 31 maart 1967

Pot, Herman Adriaan, 31 maart 1967

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE ZENDING

Eindhoven

Schmid, Henri Charles, tot diaken, 18 december 1966

GEBOORTE

Antwerpen

van Steerteghem, Karin, 25 februari 1967

INGEZEGEND

Antwerpen

van Steerteghem, Karin, 12 maart 1967

Eindhoven

Verhoeven, Caroline Lucy, 2 januari 1967

Op zaterdag en zondag, 6 en 7 mei jl. had de Hollandse Ring het voorrecht een van de apostelen van de Kerk, president Ezra Taft Benson, president van de Europese Zending, in haar midden te hebben. Het was voor de leden en de onderzoekers opwekkend weer zo'n machtige getuige van de levende werkelijkheid van de Vader en de Zoon - zoals onze Ringpresident in zijn openingstoespraak op zondag zo treffend opmerkte - aan te horen en van hem te leren. Hij was vergezeld van zijn echtgenote en kleindochter, terwijl verder aanwezig waren broeder G. L. Richards voor het priesterschapszendingswerk, broeder Ray Curtis, broer van onze zendingpresident, voor de JM-OOV alsmede voor de JV-OOV Zr. F. Jacobsen, algemeen presidente en Zr. M. Lohner.

De zondagochtend werd begonnen met een aria van Bach, voortreffelijk gezongen door Zr. Eleonora Jansen van de Haagse wijk en uitstekend begeleid door Zr. van IJzeren, eveneens van de wijk Den Haag. President Jongkees haalde vervolgens enige belangrijke woorden aan die werden gesproken door onze profeet op de laatste algemene conferentie in Salt Lake, n.l. „Herinner U wie U bent en handel ernaar.“ Wij zijn Gods hoogste schepping, n.l. Zijn eigen kinderen. Men hoort dikwijls zeggen: „ik ben ook maar een mens“ als die persoon om welke reden dan ook zich excuseert. In feite blameert die persoon zichzelf dan met deze uitdrukking omdat hij of zij de realiteit van Gods volmaakste schepping: „de mens“ bagatelliseert. God de Vader en de Zoon vervullen ieder woord dat zij spreken en hebben de mens door het Evangelie de werktuigen gegeven zich te vervolmaken en te worden als Zijzelf. Tenslotte merkte onze ringpresident nog op, dat het apostelschap een ambt is in het Heilig Priesterschap en wees hij op de speciale betekenis van dit heilige ambt zoals hiervoren reeds werd aangegeven. Br. Ray Curtis, het woord krijgend, zei, dat de jeugd van de Kerk vandaag de leiders van de Kerk en van de natie van morgen zal zijn. Wij zijn een koninklijk geslacht in de ogen van de Heer. Er zijn op deze aarde twee geweldige, tegengestelde, krachten aan het werk: de macht om te redden en die om te vernietigen. De OOV is een programma van de Heer, dat er op gericht is de jeugd van de Kerk bij elkaar te brengen en een getuigenis te ontwikkelen dat in staat is de verleidingen te weerstaan.

Zr. Jacobsen als volgende spreekster benadrukte de organisatie van de Kerk als zijnde de volmaakste op aarde. De OOV

bijv. behelst vrijwel alle aspecten van het leven, waarvan om enkele te noemen, de sociale en culturele een van de belangrijkste zijn. Het OOV-programma is voornamelijk op de jeugd gericht.

Apostel Benson wees er op, dat wij hier niet toevallig zijn maar in overeenstemming met het Plan van Zaligheid; het is een uitvloeisel van de vrije wil. Het herstelde Evangelie is de grootste gebeurtenis sinds de wederopstanding van Jezus Christus. Het geeft ons als boodschap mee, dat de hemelen niet langer gesloten zijn, Hemelse Boodschappers w.o. als eerste God de Vader en de Zoon openbaarden zich aan Joseph Smith. De mens is verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Het is niet voldoende passief lid te zijn van de Kerk. Wij moeten actief werkzaam zijn om de door ons begeerde zegeningen deelachtig te kunnen worden.

In de middagzitting gaf als 1e spreker president Schuldens zijn getuigenis, waarbij hij duidelijk te kennen gaf, dat wij zelf ons getuigenis moeten opbouwen. Ieder van ons heeft zijn eigen zaligheid in de hand. Hierna sprak president de Bruijn over het getuigenis van het Boek van Mormon en dat van de levende getuigen zoals dat van de profeet en de Raad der Twaalven.

Zr. Lohner sprak daarna enige woorden in het Hollands. Zij moedigde haar toehoorders aan te doen wat de profeet ons zegt, want de Heer spreekt bij monde van Zijn profeten. Wanneer wij de geboden onderhouden, krijgen wij een sterk getuigenis. Na het einde van haar toespraak zong zij een lied, waarbij zij zichzelf op de piano begeleidde; een prachtige stem die ook op de concertpodia furore zou maken. Achtereenvolgens spraken nog br. Richards en Zr. Benson, die zei, dat indien familieavonden worden gehouden, de kinderen hun ouders en de Kerk nooit zullen verlaten.

Tenslotte sprak opnieuw Apostel Benson. In wezen zijn alle mensen goed. De wereld heeft kennis van het Evangelie nodig. Wij moeten onze naaste over het Evangelie vertellen. Het belangrijkste in het leven is het aannemen van het Evangelie en te helpen het Koninkrijk der Hemelen op te bouwen. De enige weg die tot volmaking leidt is het onderhouden van de geboden des Heren.

In de namiddag hield President Benson nog een zeer druk bezochte haardvuuravond. Hier deed hij een dringend beroep op de jongeren zich onbesmet van de wereld te bewaren, rein te zijn en een tempelhuwelijk te sluiten. Hij waarschuwde met klem tegen het communisme, dat een do-

delijk gevaar inhoudt voor de mensheid en haalde in dit verband een paar pakkende voorbeelden aan om dit sluipende gif te illustreren.

Hiermede was een einde gekomen aan een bijzonder leerzame conferentie die alles had gebracht wat ervan verwacht werd. Rest nog te vermelden, dat het muzikale gedeelte in belangrijke mate werd bepaald door twee koren, n.l. het OOV-koor o.l.v. Zr. Jansen met Br. Beuge aan het orgel en de verenigde wijkkoren o.l.v. Zr. Nijsen met ditmaal Zr. van IJzeren aan het orgel. Natuurlijk was laatstgenoemd koor weer formidabel en waren onze gasten vol lof over zijn prestaties. Nochtans verdient het OOV-koor, ondanks haar geringere bezetting, hulde voor het gebodene. Het is de moeite waard hierop voort te bouwen. Het is verheugend dat de Hollandse Ring, behalve over de gerenommeerde „verenigde wijkkoren“, kan beschikken over een Ring-ZHV, een Ring-OOV en een Ring-Jeugdkoor.

Het leven is kort,
tijd is kostbaar,
en als wij verlangen
iets tot
stand te brengen,
moeten wij leren kiezen
tussen kaf en koren.

'Improvement Era'

De woestijn en de dorre plaatsen zullen
hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen,
en zal bloeien als een roos.

Jesaja 35:1